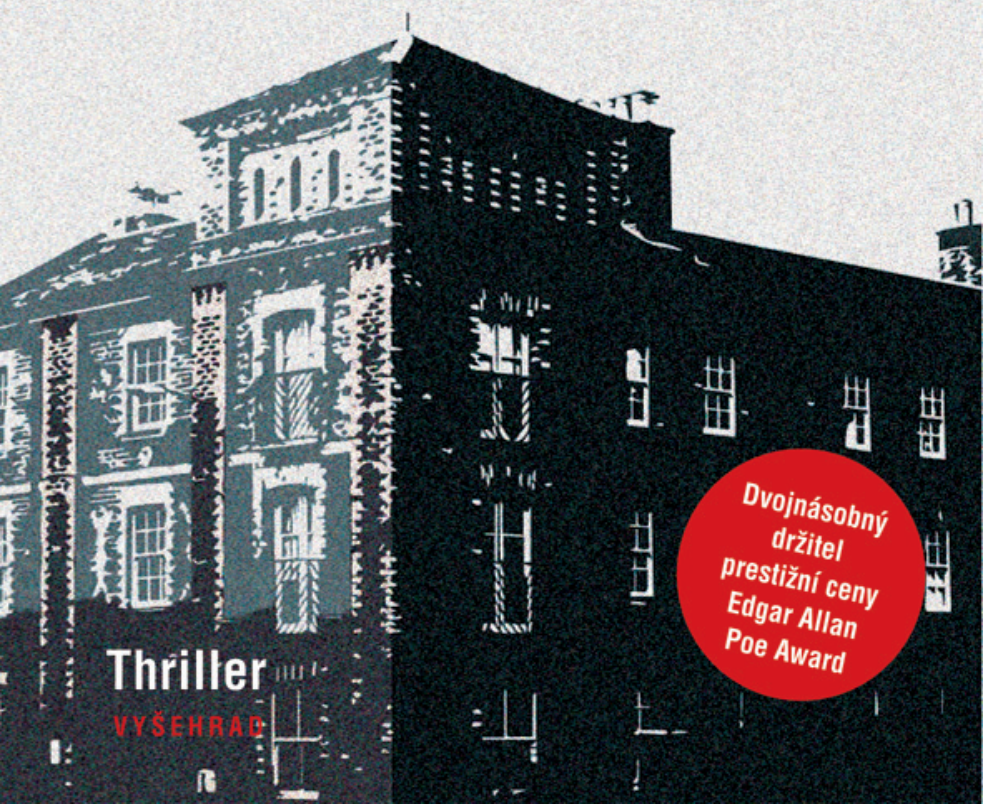

JOHN HART

Železný dům

Thriller

VYŠEHRAĐ

*Dvojnásobný
držitel
prestižní ceny
Edgar Allan
Poe Award*

JOHN HART

Železný dům

JOHN HART

Železný dům

VYŠEHRAĐ

Z anglického originálu Iron House
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press,
New York v roce 2011 přeložil Jindřich Mandák
Obálku navrhla Kateřina Urbanová
Typografie Vladimír Verner
Odpovědná redaktorka Marie Válková
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2017 jako svou 1712. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 220 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Toto dílo je fikce. Všechny postavy, organizace a události,
které jsou v tomto románu vylíčeny, jsou buď výplody
autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně.

Copyright © 2011 by John Hart
Published by arrangement with St. Martin's Press.
All rights reserved.
Translation © Jindřich Mandák, 2017

ISBN 978-80-7429-746-5

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Peteovi Wolvertonovi
a
Matthewovi Shearovi

Drsné černé kmeny stromů se kymácelly v prudkém větru, jejich větve se prohýbaly pod tíhou sněhu. Venku byla tma, noc. Mezi kmeny běžel chlapec, padal a znovu se dával do běhu. Teplem jeho těla na něm sníh roztával, prosakoval do jeho oblečení a pak dotvrda mrzl. Chlapec viděl svět černý a bílý až na místa, kde byl červený.

Na jeho rukou a pod nehty.

Na rukou přimrzlých k čepeli nože, jaký by žádné dítě nemělo vlastnit.

Na krátký okamžik se mraky protrhly, pak se znovu vrátila úplná tma a železný kmen zkrvavil chlapcův nos, když vrazil do stromu a opět upadl. Zvedl se na nohy a běžel sněhem, který mu sahal po kolena, po pás. Větve ho chytaly za vlasy, rozdíraly mu kůži. Daleko vzadu probleskovalo světlo a zvuky pronásledování se tlumeně linuly za ním jako dech ze chřtánu lesa.

Táhlé vytí v ostrém větru...

Psi za hřebenem...

1

Michael se probudil a sáhl po pistoli, kterou už nenechával u postele. Prsty mu sklouzly po holém dřevě. Posadil se úplně probuzený, s kůží zvlhlou potem a vzpomínkou na led. V bytě se nic nehýbalo, nebylo nic slyšet kromě zvuků města. Žena vedle něj sebou v teple zchumlaných prostěradel zavrtěla a její ruka našla tvrdou křivku jeho ramene. „Jsi v pořádku, zlato?“

Skrz závěsy na otevřeném okně pronikalo slabé světlo a Michael se od ženy odvracel, aby neviděla toho chlapce, který přežíval v jeho očích, tu stopu bolesti, kterou měla teprve objevit. „Zlý sen, miláčku.“ Jeho prsty našly oblínou jejího boku. „Spi dál.“

„Víš to jistě?“ Hlas měla zdušený poduškou.

„Ovšem.“

„Miluju tě,“ řekla a usnula.

Michael sledoval, jak se propadá do spánku, a pak spustil nohy na podlahu. Dotýkal se starých jizev po omrzlinách, místech bez citu na dlaních a špičkách tří prstů. Třel si ruce o sebe a pak si je prohlížel ve světle. Dlaně měl široké, prsty dlouhé a na konci zúžené.

Ruce pianisty, říkávala Elena.

Thusté a zjizvené. Vrtěl hlavou.

Ruce umělce...

Ráda říkala takové věci, výrazy optimistky a snílka. Michael si protahoval prsty a v hlavě slyšel zvuk jejích slov, melodičnost jejího přízvuku a v té chvíli se zastyděl. Ruce používal na ledacos, ale tvorba k tomu nepatřila. Stál

a kroužil rameny, zatímco New York kolem něj nabýval pevnějších tvarů: Elenin byt, vůně nedávného deště na horkém chodníku. Natáhl si džíny a vrhl pohled otevřeným oknem. Noc ležela na městě jako temná ruka, jejíž kůže ještě nebyla protkaná žilkami šedi. Pohlédl na Eleninu tvář a v šeru mu připadala bledá, měkká a pomačkaná spánkem. Elena ležela nehybně v posteli, kterou spolu sdíleli, a když se dotkl dvěma prsty jejího ramene, cítil jeho teplo. Venku se rozprostíralo město, stejně šedé a bezhlesé jako vždycky, jako tichá odmlka po výdechu. Odhrnul Eleně vlasy z obličeje a na jejím spánku odhalil nitku jejího života, pevnou a silnou. Chtěl se dotknout toho tepu, ujistit se o jeho síle a odolnosti. Jeden starý muž umíral, a jakmile zemře, přijdou si pro Michaela; a přijdou si i pro ni, jen aby Michaelovi ublížili. Elena o ničem z toho nevěděla, nevěděla ani o tom, čeho je Michael schopen, ani o tom, jaké nebezpečí přivedl k jejím dveřím; jenže Michael by se porval s celým peklem, aby jí zajistil bezpečí.

Porval s celým peklem.

Vrátil se v plameni.

Taková byla pravda. Taková byla skutečnost.

Prohlížel si v kalném světle její tvář, hladkou pleť a plně pootvorené rty, černé vlasy, které jí spadaly ve vlnách k rameni, kde se třísťily jako příboj. Ve spánku se pohnula a Michael pocítil povědomou jistotu, že se věci nejprve zhorší, než se zlepší. Už od dětství se za ním táhlo násilí jako pachová stopa. Teď si našlo i ji. Na chvíli si pomyslel, že by ji měl opustit, prostě si sebrat své problémy a zmizet. Už to samozřejmě zkoušel, a to nejednou, ale snad stokrát. Ale přesto s každým nezdařeným pokusem jistota jenom dál sílila.

Bez ní nemůže žít.

Mohl by se z toho nějak dostat.

Michael jí prsty pročísl vlasy a znovu uvažoval, jak to dospělo až sem. Jak to, že se to tak rychle zvrtilo?

Přešel k oknu a odsunul závěs natolik, aby viděl dolů do uličky. Auto tam pořád stálo, černé a nízké ve vzdálených stínech. V čelním skle se odrážela světla lamp, takže přes ně neviděl, ale znal alespoň jednoho z mužů, kteří seděli uvnitř. Jeho přítomnost představovala hrozbu a Michaela

to nevýslovně popuzovalo. Se starým pánem uzavřel dohodu a očekával, že bude dodržena. Slova pro Michaela stále měla svůj význam.

Sliby.

Pravidla chování.

Naposledy pohlédl na Elenu a pak vyndal z úkrytu dvě pětačtyřicítky s tlumiči. Byly chladné na dotek a jeho ruce jim dokonale přivykly. Zkontroloval náboje, a když se odvrátil od ženy, kterou miloval, zamračil se. Tohle už by mělo být za ním, už by měl být volný. Znovu pomyslel na muže v černém autě.

Před týdnem ještě byli bratři.

Michael už byl u dveří a bezmála venku, když Elena vyslovila jeho jméno. Na chvilku se zastavil, pak odložil pistole a vklouzl zpátky do ložnice. Překulila se na záda a napůl zvedla jednu paži. „Michaeli...“

Vyslovila to jméno s úsměvem na rtech a on uvažoval, jestli ho neříká ze spánku. Posunula se a pokojem se linula vůně teplého lůžka. Doplněvala ji vůně její pleti a čistých vlasů. Byla to vůně domova a budoucnosti, příslibu jiného života. Michael chvíli váhal, pak ji vzal za ruku a ona řekla: „Pojď ještě do postele.“

Vrhl pohled do kuchyně, tam nechal zbraně vedle plechovky se žlutou barvou. Ztlumila hlas do šepotu a Michael věděl, že pokud odejde, sklouzne zpátky do spánku a na nic si nevzpomene. Mohl by se vytrátit ven a provést to, co uměl tak dobře. Kdyby je zabil, pravděpodobně by to věci vyhrotilo a na jejich místa by nastoupili jiní; ale možná že by takový vzkaz posloužil svému účelu.

A možná že ne.

Přelétl pohledem z Eleny k oknu. Noc venku byla stejně černá, táhla se jako napjatá kůže. Auto tam pořád stálo, tak jako včera v noci, tak jako v noci předevečírem. Nic proti němu nepodniknou, dokud starý pán nezemře, ale chtěli ho vynervovat. Chtěli vyvíjet tlak a Michael se proti tomu bouřil celou svou osobností. Zvolna se nadechl a uvažoval o člověku, jakým toužil být. Elena byla tady, s ním, a ve světě, který si chtěli vytvořit, nemělo násilí místo. Jenže Michael byl v prvé

řadě realista, a tak když se její prsty propletly s jeho, nemyslel pouze na naději, ale i na odplatu a odstrašení. Vytanula mu jedna stará báseň.

*Dvě cesty se dělily v žlutém háji...**

Michael stál na rozcestí a musel se rozhodnout. Vrátit se do postele nebo vzít pistole. Elena nebo ulička. Budoucnost nebo minulost.

Elena mu znovu sevřela ruku. „Miluj se se mnou, zlato,“ řekla, a to také zvolil.

Život, ne smrt.

Tu méně prošlapanou cestu.

Newyorský úsvit se ohlásil spalujícím horkem. Zbraně byly ukryty a Elena ještě spala. Michael seděl s nohama na okenním parapetu a hleděl dolů do prázdné uličky. Odjeli kolem páté, vycouvali z uličky a jedinkrát zahoukali, když mizeli z dohledu. Pokud ho chtěli probudit nebo postrašit, hanebně selhali. Michael byl vzhůru už od tří a cítil se skvěle. Prohlížel si bříška prstů potřísněná skvrnami od žluté barvy.

„Čemu se usmíváš?“ Její hlas ho překvapil a Michael se otočil. Elena se v posteli lenivě posadila a odhrnula si z obličeje dlouhé černé vlasy.

Pokrývka jí sjela k pasu a Michael sundal nohy z parapetu v rozpacích, že ho přistihla ve chvíli tak neskrývané radosti.

„Jen na něco myslím,“ řekl.

„Na mě?“

„Ovšem.“

„Lháři.“

Usmívala se, tvář měla dosud pomačkanou spánkem. Prohnula se v zádech a protáhla se, zařala drobné pěsti, až jí ruce zbělely. „Dáš si kávu?“ zeptal se Michael.

Svezla se znovu do podušek, spokojeně zavrňela a prohlásila: „Jsi skvělý.“

„Dej mi minutku.“ V kuchyni nalil Michael do šálku teplé mléko a pak kávu. Půl na půl, jak to měla ráda. Café au lait.

* Překlad H. Žantovská.

Velice francouzské. Když se vrátil, zastihl ji v jedné ze svých košil s rukávy volně vyhrnutými na úzkých pažích. Podal jí kávu. „Hezké sny?“

Přikývla a v očích jí zajiskřilo. „Obzvlášť jeden mi připadal velmi skutečný.“

„Opravdu?“

Klesla do postele a znovu spokojeně zavrňela. „Jednou se chystám doopravdy vstát dřív než ty.“

Michael usedl na kraj lůžka a položil jí ruku na oblouk nártu. „To víš, že jo, zlato.“ Elena si ráda pospala, zatímco Michaelovi se zřídkakdy podařilo spát déle než pět hodin. Představa, že by se vyhrabala z postele před ním, byla prakticky nemožná. Pozoroval ji, jak upíjí kávu, a připomněl si, že si na ní chce všimnout některých maličkostí: čirého lesku na nehtech, kterému dávala přednost, délky jejích nohou, jizvičky na tváři, které představovaly jedinou nedokonalost na její pleti. Měla černé obočí, oči, které byly hnědé, ale v určitém osvětlení mohly vypadat jako med. Byla to ve všech ohledech pružná, silná a krásná žena, ale to nebylo to, co na ní Michael nejvíc obdivoval. Elena čerpala radost z většiny bezvýznamných maličkostí: z příjemného pocitu, kdy vklouzne mezi chladná prostěradla, nebo když ochutná nějaké nové jídlo, ta chvíle očekávání, pokaždé když otevře dveře, aby vyšla ven. Věřila, že každý nadcházející okamžik bude lepší než ten předcházející. Věřila, že lidé jsou dobří, což z ní dělalo barevný záblesk v šedivém světě.

Znovu upila a Michael zachytil přesný moment, kdy si všimla barvy na jeho ruku. Mezi obočím se jí objevila drobná vráska. Oddálila šálek od rtů. „Tys už to vymaloval?“

Pokoušela se, aby to znělo rozzlobeně, ale nepodařilo se jí to, a když místo odpovědi pokrčil rameny, nedokázal potlačit úsměv, který mu prozářil celý obličej. Představovala si, že budou malovat spolu – smích, rozlitá barva – jenže Michael se neudržel. „Byl jsem příliš rozrušený,“ řekl a myslel na čerstvý žlutý nátěr v mrňavém pokojíku v hale. Říkali mu druhá ložnice, ale nebyl o moc větší než velký šatník. Vysoké úzké okénko mělo tabuli z pískovaného skla. Odpolední světlo rozáří žluť dozlatova.

Odložila kávu a opřela se zády o holou zeď. Její kolena napjala prostěradlo jako stan a Elena řekla, „Pojď si ještě lehnout. Připravím snídani.“

„Příliš pozdě.“ Michael se zvedl a zašel zpátky do kuchyně. Ve vázičce tam měl kytku. Ovoce už bylo nakrájené, džus nalitý. Přidal čerstvé pečivo a všechno odnesl na podnosu.

„Snídaně do postele?“

Michael zaváhal, city ho málem přemohly. „Šťastný Den matek,“ vypravil konečně ze sebe.

„Není přece...“ Odmlčela se a pak pochopila.

Včera mu řekla, že je těhotná.

V jedenáctém týdnu.

Zůstali v posteli skoro celé dopoledne – četli, povídali si – potom – potom Michael doprovodil Elenu do práce, tak aby se mohla připravit na polední nával. Měla na sobě úsporné černé šaty, které zvýrazňovaly její snědou pleť a tmavé oči. V podpatcích měřila metr sedmdesát a pohybovala se jako tanečnice, byla tak elegantní, že Michael vedle ní vypadal hranatě a neotesaně, jaksi nepatříčně v džínách, těžkých botách a obnošeném tričku. Jenže tak ho Elena znala: drsného a chudého, studenta, který přerušil studium a dosud doufal, že se do školy vrátí.

To byla ta lež, která to všechno odstartovala.

Potkali se před sedmi měsíci na rohu poblíž Newyorské univerzity. Michael byl oblečený tak, aby splynul s davem, měl bouchačku, měl úkol a vůbec se neměl pouštět do řeči s hezkými ženami, ale když jí vítr strhl šátek, instinktivně ho zachytil a vrátil jí ho s elegancí, která ho samotného překvapila. Neměl ještě potuchy, odkud se vzala ta náhlá lehkost, ale ona se v tu chvíli zasmála, a když se jí zeptal, řekla mu své jméno.

Carmen Elena Del Portal.

Říkejte mi Elena.

Vyslovila to s pobavením na rtech a s ohněm v očích. Vzpomínal si na její suché prsty a neskrývaně hodnotící pohled, na přízvuk, který hraničil se španělštinou. Zastrčila si neukázněný pramen vlasů za pravé ucho a s bezstarostným

úsměvem čekala, až jí Michael na oplátku řekne svoje jméno. Nechybělo mnoho, aby odešel, ale neudělal to. Bylo to kvůli teplu, které z ní vyzařovalo, kvůli naprostému nedostatku strachu nebo pochybností. A tak jí Michael v úterý ve čtvrt na tři v rozporu se vším, čemu ho kdy učili, řekl svoje jméno.

Svoje pravé jméno.

Šátek byl hedvábný a lehoučký, ale dopadl silně na dva životy. Byla z toho káva, pak další, až nastoupily v celé své divokosti emoce a zastihly ho nepřipraveného. A teď tu byl zamilovaný do ženy, která se domnívala, že ho zná, jenže neznala. Michael se pokoušel změnit, ale zabíjet bylo tak snadné. A odejít tak těžké.

V půli cesty do práce ho vzala ruku. „Chlapec nebo děvče?“

„Cože?“ Na takové věci se lidé normálně ptají a Michaela ta otázka ohromila. Zastavil se v chůzi, takže se jim lidé museli vyhýbat. Nachýlila hlavu ke straně.

„Doufáš, že to bude chlapec nebo děvče?“

Oči jí svítily tím typem uspokojení, o němž dosud četl jenom v knihách; a pohled na ni v té chvíli byl tentýž, jako když se poprvé setkali, jenže tentokrát ještě intenzivnější. Vzduch v sobě měl tentýž modrý náboj, tentýž pocit lehkosti a účelnosti. Když Michael promluvil, vycházela slova z jeho nejhlubšího nitra. „Vezmeš si mě?“

Zasmála se. „Jen tak?“

„Ano.“

Položila mu dlaň na tvář a smích se ztišil. „Ne, Michaeli. Nevezmu si tě.“

„Protože?“

„Protože mě žádáš z nesprávných důvodů. A protože máme čas.“ Políbila ho. „Spoustu času.“

V tom se mýlila.

Elena pracovala jako hosteska v drahé restauraci s názvem Chez Pascal. Byla krásná, mluvila třemi jazyky a na její žádost majitel před týdnem najal Michaela jako umývače nádobí. Michael jí řekl, že přišel o své dosavadní místo, že nějak potřebuje překlenout dny, než si najde nové, nebo než mu bude

konečně uděleno návratné stipendium, jenže žádné dosavadní místo neexistovalo, neexistovalo žádné stipendium, byly to prostě dvě další lži v moři tisíců. Ale Michael potřeboval být nablízku, poněvadž zatímco po dobu, co starý pán ještě dýchá, se ho nikdo neodváží dotknout, Elena žádnou takovou ochranu neměla. Zabili by ji jen tak.

Dva bloky od restaurace se Michael zeptal: „Už jsi to řekla své rodině?“

„Že jsem těhotná?“

„Ano.“

„Ne.“ Hlas se jí zbarvil emocemi – smutkem a čímsi temným. Michael věděl, že Elena má rodinu ve Španělsku, ale hovořila o ní jen zřídka. Neměla žádné fotografie, žádné dopisy. Jednou jí kdosi zavolal, ale když jí Michael podal telefon, Elena hned zavěsila; den nato si změnila číslo. Michael nikdy nenaléhal na odpovědi, ne v případě rodiny či minulosti. Několik minut kráčeli mlčky. O blok dál ho vzala za ruku. „Dej mi pusu,“ řekla a Michael ji poslechl. Potom Elena prohlásila: „Moje rodina jsi ty.“

U vchodu do restaurace poskytovala sporý stín modrá markýza. Michael byl o kousek vpředu, takže zahlédl poškození dveří, aby včas stačil Elenu natočit, než si ho mohla všimnout i ona. Ale i se zády otočenými ke dveřím mu ten pohled utkvěl v hlavě: rozštípnuté dřevo, třísky trčící z mahagonové barvy. Seskupení bylo ve výši hlavy a představovalo čtyři úzké otvory po střelách rozmístěné v kruhu o průměru sedm a půl centimetru a Michael v duchu viděl, jak se to odehrálo. Černý automobil u obrubníku, tlumič. Od Elenina bytu to sem trvalo méně než šest minut jízdy, takže k tomu pravděpodobně došlo dnes ráno hned po páté hodině. Prázdné ulice. Nikdo v dohledu. Malá ráže, odhadoval Michael, něco lehkého a přesného. Dvaadvacítka, možná pětadvacítka. Opřel se o dveře a cítil třísky skrz košili spolu s chladným vztekem za očima. Vzal Elenu za ruku a řekl, „Kdybych tě požádal, abychom se odstěhovali z New Yorku, udělala bys to?“

„Mám tu zaměstnání. Naše životy...“

„Kdybych já musel odejít,“ zkusil to znovu, „šla bys se mnou?“

„Tohle je náš domov. Tohle je místo, kde chci vychovávat naše dítě...“ Zastavila se a přes tvář jí přelétlo pochopení. „Spousta lidí vychovává děti ve městě...“

Zнала jeho nedůvěru k městu a Michael odvrátil pohled, poněvadž tíha lží ho začínala přemáhat. Mohl tady zůstat a riskovat válku, k níž se schylovalo, nebo se s ní mohl podělit o pravdu a ztratit ji. „Poslyš,“ řekl, „dnes přijdu pozdě. Vyřiď to Paulovi.“ Paulovi patřila restaurace. Parkoval vzadu v uličce a dveře pravděpodobně dosud neviděl.

„Ty nepůjdeš dovnitř?“

„Teď hned nemůžu.“

„Tohle místo jsem ti sehnala já, Michaeli.“ Jiskra vzácného hněvu.

Michael nastavil dlaň a řekl: „Mohla bys mi dát klíče?“ Nespokojeně mu odevzdala svazek, který měla od Paula. Michael otevřel dveře restaurace a podržel jí je. „Kam jedeš?“ zeptala se.

Dívala se vzhůru a dosud se zlobila. Michael by se rád dotkl její tváře a řekl, že kvůli tomu, aby byla v bezpečí, by zabíjel nebo zemřel. Že by vypálil město do základů. „Vrátím se,“ slíbil. „Zůstaň v restauraci.“

„Začínáš se chovat velice záhadně.“

„Musím něco udělat,“ odpověděl. „Pro to dítě.“

„Opravdu?“

Položil jí ruku na břicho a představil si spoustu násilností, kterými mohl tento den skončit. „Opravdu,“ řekl.

A byla to pravda.

2

Nastává čas. Michael nevěděl, jak dlouho už tam tahle slova jsou, ale míhala se mu v chůzi hlavou jako refrén sladěný se zvukem jeho bot na betonu. Pokoušel se to provést správně a civilizovaně. Pokoušel se být slušný.

Jenže nastává čas.

Michael mávl na taxík a udal adresu v Alphabet City. Když na ni dorazili, prostrčil k řidiči sklem padesátidolarovku a řekl mu, aby počkal.

Michaelův byt byl ve třetím podlaží domu bez výtahu, se dvěma ložnicemi, mřížemi v oknech a zpevněnými ocelovými dveřmi. Elena tu nikdy nebyla a Michael měl v úmyslu, aby to tak bylo dál. V šatně druhé ložnice měl pušky a pistole, ochrannou výstroj a svazky hotovosti. Byla tu dlouhá police s noži a vrhacími ostrými zbraněmi, úhledné kotouče lesklého drátu. Vysvětlovat to by nemuselo být snadné.

Michael vypnul poplašné zařízení a přešel velký obývací pokoj. Vysoká okna vpouštěla dovnitř polední světlo, ale on si nevšímal věcí, na něž dopadalo: stěny plné knih, elegantního vybavení a originálů uměleckých děl. Přešel do nevelké haly za obývacím pokojem a prošel kolem místnosti s výzbrojí do ložnice za ní. Lůžko bylo velké, ale čistě povlečené a spartánské, a na prádelníku stála jediná fotografie, kterou vlastnil. Byla vmáčknutá mezi skla, vybledlá a popraskaná, a byli na ní dva chlapci na zasněženém poli pocákaní blátem. Protože si nebyl jistý, zda ještě někdy byt uvidí, vyndal Michael fotografii z rámečku a vzal si ji s sebou do šatny. Byla to jediná jeho věc, na níž mu opravdu záleželo.

U dveří šatny se svlékl a nechal oblečení ležet na hromadě. Z dlouhého cedrového regálu si vybral pár ručně vyrobených anglických bot a jeden z řady dvaceti na míru šitých obleků. Ten byl také anglický, stejně jako košile. Vklouzl do jedné světle žluté a uvázal si kravatu dostatečně tmavou, aby odpovídala důvodu jeho návštěvy. Starý pán si na dobré oblékání potrpěl. Považoval ho za znak úcty a Michael o tom smýšlel stejně. Zastrčil fotografii do vnitřní kapsy saka, pak se vrátil a udal řidiči další adresu. Mířili k severu a na východ do míst, kde se řeka dotýkala ulic, jejichž čísla se blížila šedesátce. Pokud byl člověk bohatý a chtěl mít soukromí, představoval Sutton Place dobré místo pro domov. Žily tam celebrity a politici a nikdo se neohlížel po dlouhých autech se zrcadlovými skly. Starému pánovi patřila celá budova, v níž měl v plánu zemřít, a zatímco FBI nepochybně věděla, kdo bydlí v pětipodlažním domě s výhledem na řeku, nikdo ze

sousedů o tom neměl tušení; a o to šlo. Po životě propíraném v tisku a stráveném u soudů, po trojím uvěznění, sedmačtyřiceti letech pronásledování a veřejného opovržení, chtěl starý pán zemřít v klidu.

Michael mu to neměl za zlé.

Instruoval taxíkáře, aby projel kolem rezidence a pak zastavil o celý blok severněji, poblíž zaniklého heliportu na Šedesáté ulici. Teď na něm bylo psí hřiště, a když Michael vystoupil z taxíku, viděl, jak se mezi sebou baví dobře oblečené ženy, zatímco pejsci spolu dováděli. Jedna z žen ho zahlédla a řekla něco svým přítelkyním, takže se všechny tři obrátily, když Michael platil taxi. Michael pokývl, pak se otočil a dvakrát prošel kolem domu, jednou směrem k jihu a pak se vrátil k severu. Průjezd vedl k soukromému parkovišti vzadu. Zastavil se přede dveřmi s dlaněmi vzhůru, očima přebíhal mezi bezpečnostními kamerami namontovanými v koutech a nad hlavním vchodem. Za oknem ve třetím podlaží se kdosi pohnul. Zavlnily se i záclony v přízemí.

Nakonec Michael zaklepal a po hodné chvíli se dveře rozletěly a za nimi se objevili čtyři muži. Dva z nich byli řadoví pěšáci a Michael se nikdy neobtěžoval zapamatovat si, jak se jmenují. Bylo jim něco přes dvacet, na sobě měli tmavé kalhoty a košile, které jim pod saky obleků svítily jako hedvábí. Jeden žvýkal žvýkačku a oba stáli s prsty zasunutými pod saka, jako by Michael potřeboval napovědět, že mají zbraně. Obličje pod ulízanými vlasy měli stažené obavami. O Michaelovi toho hodně slyšeli, o tom, co dokázal. Byl to bojovník a zabiják, natolik obávaný král ulice, že nyní musel jen zřídka někoho zabít. Stačila samotná jeho přítomnost. Jeho jméno. Hrozba, kterou v sobě mělo.

Třetího muže, mladého, klidného a štíhlého, Michael neznal, zato čtvrtého znal dobře.

„Ahoj, Jimmy.“

Jimmy byl o dva tři centimetry vyšší než Michael, ale vážil o nějakých patnáct kilo míň, měl úzká ramena a byl hubený, jakoby vysušený. V lahvově zelených kalhotách a vykartáčovaném sametovém saku vypadal elegantně. Bylo mu osmačtyřicet, plešatěl na temeni a byl dostatečně marnivý, aby

mu to vadilo. Michael po dlouholeté známosti věděl, že jeho paže a hrud' na sobě nesou více než tucet jizev. Rány nožem. Kousance. Otvory po střelách. Před osmnácti lety předvedl Michaelovi věci, při nichž by dospělý muž omdlel. Michaelovi bylo tehdy patnáct, byl tvrdý, ale nikoli krutý; zatímco Jimmy byl ztělesněná krutost. Vzbuzoval obavy a strach, byl to zatvrzelý brutální sadista, který byl ještě dnes ten nejnebezpečnější muž, jakého kdy Michael poznal.

„Můžu dál?“ zeptal se Michael.

„Přemýšlím.“

„Tak přemýšlej rychleji.“

Jimmy byl složitá povaha, skládající se rovným dílem z vitality, ega a pudu sebezáchovy. Michaela respektoval, ale neměl ho rád. Jimmy byl řezník, Michael chirurg. Tento rozdíl vyvolával problémy. Šlo o ego. O zásady.

Dlouhé vteřiny na sebe hleděli, pak Jimmy řekl: „Jak je libo.“

O krok ustoupil a Michael vešel dovnitř do šera. Vstupní hala byla rozlehlá, s bílými a černými mramorovými dlaždicemi. Schodiště s červeným kobercem se vinulo po obou stranách místnosti a nakonec se spojilo na odpočívadle o tři a půl metru výš. Prostor po Michaelově pravici zabírala kulečnicková herna, přes níž viděl do salonku pro návštěvy, nevelké studovny za ní. V hloubi domu vycítil pohyb, zahlédl jídlo na dlouhém stole, další muže, další zbraně, a věděl, že odpočítávají čas, čekají v tichosti, až starý pán zemře.

„Rád bych ho viděl, Jimmy.“

„Nemůže tě zachránit.“

„Nikdo se o to neprosí.“

Jimmy zavrtěl hlavou. „Zklamal jsi mě, Michaeli. Všechny ty roky, všechno to, co jsi dostal. Příležitost. Dovednosti. Respekt. Když jsme tě našli, byl jsi nula.“

„Nemůžeš se na to dívat tímto způsobem, Jimmy.“

„Ale můžu.“

Měl vztek a jen stěží ho skrýval. Michael natáhl krk, aby viděl muže za Jimmym, a pak se k němu vrátil pohledem. „Příležitost mi dal starý pán, ne ty; respekt jsem si zjednal sám. Něco z toho, co jsem se naučil, mělo možná začátek

u tebe, ale nic víc to nebylo, jen začátek. Pak jsem šel vlastní cestou.“

„Jenže já jsem tě pomohl vybrat.“

„Měl jsi k tomu dobré důvody.“

„To jsi opravdu tak domýšlivý?“

„A ty?“

Ticho se vleklo, dokud Jimmy nezamrkal. Michael řekl: „Chci ho vidět.“

„Pořád si ještě myslíš, že na to máš právo?“

„Uhni, Jimmy.“

Jimmy pokrčil rameny, křivě se usmál, pak ustoupil a dovolil Michaelovi vejít. Ve světle lustru Michael spatřil, jak je Jimmy napjatý. Jeho temné oči do sebe natáhly světlo a objevila se v nich prázdnota, tentýž neživý pohled jako z vakua za sklem, jehož byl Michael tolikrát svědkem. Byl to výraz, jaký Jimmy nasadil, než začali umírat lidé.

„Starý pán mě propustil, Jimmy. Vydal trvalé příkazy, že mě máte nechat na pokoji. Řekl bych, že mám pořád právo ho vidět.“

Jimmy zamrkal a mrtvý pohled se vytratil. „Pověz to Stevanovi.“

Stevanovi bylo šestatřicet, měl univerzitní tituly z Columbie a Harvardu. Ne že by si tak vážil vzdělání, ale protože žíznil po vážnosti ve městě, které jeho jméno příliš dobře znalo. Jediný syn starého pána, on a Michael kdysi byli přátelé – bratři – jenže most mezi nimi byl spálený, zbyly jen trosky a dým. Od okamžiku, kdy Michael zanechal dosavadního života, uplynul týden. Týden a den. Úplně jiný svět.

„Jak se má můj bratr?“ Michael maskoval vztek sarkasmem. Stevan řídil černé audi a Michael věděl s jistotou, že v přihrádce na rukavice vozí pětadvacítku.

„Jak se má Stevan?“ Jimmy imitoval otázku a převaloval slova na jazyku, jako kdyby si je vychutnával. „Má bratra zrádce a umírá mu otec. Jak si myslíš, že se má?“

„Mám dojem, že dělá chyby.“

„Dohlédnu na to, aby je nedělal.“

„Kde byl v pět ráno?“

Jimmy zakroužil rameny a ohrnul rty. „Stevan nabídl, že ti odpustí, Michaeli – kolikrát už to bylo? Třikrát? Čtyřikrát? Jediné, co musíš udělat, je kát se. Vrať se k nám.“

„Věci se změnilly. Chci odejít.“

„Pak mu nedáváš žádnou možnost.“

Michael si vybavil otvory po střelách ve dveřích Chez Pascal. Dvě rány, každá s ránou jistoty. Ve výši hlavy. „Nic osobního, co?“

„Přesně tak.“

„A co přání jeho otce? Muže, který tohle všechno vybudoval z ničeho. Který udělal z ničeho tebe. Co s ním?“

„Syn není otec.“

V očích mu na chvíli blýskla ironie. V patnácti letech udělal starý pán z Michaela Jimmyho žáka a v této roli se v něm Jimmyho marnivost zhlížela jako v zrcadle. Stal se něčím, nač mohl Jimmy ukázat a říct: „Podívejte se na ten nástroj, který jsem vyrobil.“ S nimi dvěma v ulicích obchody starého pána vzkvétaly, poněvadž Jimmyho efektivita byla vysoká sama o sobě, ale nebyla ničím ve srovnání s tím, když pracovali spolu. Zabíjeli na všech stranách, od jedné řeky k druhé, od severu k jihu, za řekou v Jersey. Ruské gangy. Srby. Italy. Na tom nezáleželo. Jestliže někdo starého pána popudil, zlikvidovali ho. Ale po všech těch letech, byl Michael pro Jimmyho jenom zbraní.

Které bylo možné se zbavit.

Michael přenesl pohled z Jimmyho na muže, s nímž se nikdy nesetkal. Stál metr za Jimmyho pravým ramenem, muž navíc v plátěných kalhotách a golfové košili natolik vypasované, že prozrazovala provazce tuhého svalstva bez tuku. „Co je zač?“ zeptal se Michael.

„Náhrada za tebe.“

Michael pocítil bodnutí, které ale nepředstavovalo ani ztrátu ani bolest, pouze přetržení dalšího pramene provazu, který ho poutal k dosavadnímu životu. Změřil si muže a povšiml si drobností, které předtím nezaregistroval. Bílých jizviček na obou předloktích, jednoho prstu, kterému scházel nehet. Muž byl přes metr osmdesát vysoký a vypadal neurčitě slovansky s očima posazenýma daleko od sebe a širokými

lícními kostmi. Michael krátce pokrčil rameny a přestal si ho všímat. „Nikdy bych nešel proti lidem, kteří mi důvěřují,“ řekl Jimmymu.

„Ne? Jak dlouho už jsi s tou svou ženskou? Tři měsíce? Rok?“

„Co na tom záleží? Je to osobní záležitost.“

„Záleží na tom, protože jsi nám to řekl teprve před týdnem. Tajil jsi ji a mít před námi tajemství je první krok k tomu, abys vyžvanil ta naše. Jsou to dvě strany stejné mince. Tajnosti. Nedostatek důvěry. Priority.“

„Řekl jsem, že nikdy nepůjdu proti vám.“

„A přesto sis sám vybral.“

„To udělal i starý pán. Když mě propustil.“

„Možná že starý pán změkl.“

To se ozval náhradník za Michaela – řízný hlas s lehkým přízvukem – a Michael nemohl uvěřit takové neúctě vůči starému pánovi v jeho vlastním domě. Zachytil mužův slovanský pohled a pak se tvrdě zahleděl na Jimmyho a čekal, až se na něj podívá. „Viděl jsem tě zabít člověka kvůli menší věci,“ řekl Michael. Jimmy si puntičkářsky čistil nehet malíčku a pak řekl: „Možná nemám odlišný názor.“

„Chci ho vidět.“ Michaelův hlas skřípal. Všichni, kdo tu byli, vděčili za svůj život starému pánovi. Za to, co měli. Za to, čím byli. Cti starého pána a starý pán bude ctít tebe. Tak to chodilo. Stará dobrá škola.

V některých ohledech Jimmy souhlasil. „Nikdo neodchází, Michaeli. Tak to vždycky bylo. Starý pán udělal chybu, když ti řekl, že můžeš.“

„On je šéf.“

„Prozatím.“

Michaelovi to došlo mezi dvěma údery srdce. „To ty jsi byl v noci v tom autě. Se Stevanem.“

„Pěkná noc na vyjížďku...“

„Ty hajzle.“

Jimmy zaregistroval vztek a zhoupł se na patách. Už dlouho šlo mezi nimi o to, kdo s koho. Michael sledoval lesk v Jimmyho očích, jeho studený a úzký úsměv. Chtěl to, dychtil po tom; a Michael v té chvíli věděl, že cesta ven nebude

snadná, žádný elegantní odchod ze života, který mu už nevyhovoval. Věc byla pro příliš mnoho lidí osobní.

Prsty ztuhly na zbraních v pouzdrech a napětí houstlo, ale než mohlo vyvrcholit, objevil se na schodišti pohyb, ošetřovatelka na odpočívadle. Bylo jí přes čtyřicet a vypadala jako menší verze Jimmyho, ovšem s nejasně ženskými rysy. Když se Jimmy otočil a zvedl bradu, řekla: „Chce vědět, kdo tu je.“

„Hned přijdu,“ řekl jí Jimmy. Otočil se s chladnou tváří k Michaelovi. „Zůstaň tady.“ Pokynul mladému Slovanovi. „Dávej na něho pozor.“

„Kde je Stevan?“ chtěl vědět Michael.

Jimmyho rty se stáhly v dalším úzkém úsměvu, ale jinak otázku ignoroval. Svižně vystoupal do schodů, a když se vrátil, řekl: „Chce tě vidět.“ Michael zamířil ke schodům, ale Jimmy ho zarazil. „Ještě ne.“ Zakroužil prstem, jako kdyby míchal čaj, a Michael zvedl paže a nechal se od muže osaháním prohlédnout. Ten zkontroloval Michaelovi nohy až k rozkroku, paže po zápěstí. Uhladil látku na Michaelově hrudi a zádech a prsty prohmatával límce jeho saka a košile.

„Nic z toho není nutné,“ řekl Michael.

Jimmy zvedl pohled zdola nahoru a dlouze se na Michaela zahleděl. „Už tě neznám.“

„Možná jsi mě neznal nikdy.“

Po zápěstí mu pleskla ruka. „To stačí. Jdi. Nahoru.“

Ve druhém podlaží spatřil Michael stanoviště ošetřovatelky plné monitorů se zelenými obrazovkami. Po schodech a pod stoly se plazily kabely, které udržovaly vybavení v chodu. Ošetřovatelka seděla s chodidly opřenými o podlahu, oči přilepené k monitorům. V malé místnosti za ní seděl v pohodlném křesle s přivřenými očima a s prsty sepjatými v klíně kněz s ocelově šedými vlasy. Byl oděný černě, měl bílý kolárek a naleštěné boty. Když sestra vzhledla, Michael se zeptal: „To už je tak daleko?“

Pohlédla na Jimmyho, který dal kývnutím svolení. „Dva-krát jsme ho oživovali,“ řekla.

„Cože?“ Michael vzplanul hněvem. Starý pán *chtěl* zemřít. Oživovat ho byla krutost. „Proč?“ chtěl vědět Michael. „Proč jste ho to nechali podstoupit?“

Ošetřovatelka vrhla pohled na Jimmyho. „Syn...”

„O tom nerozhoduje syn! Starý pán své přání jednoznačně vyložil. Je připraven.“

Ošetřovatelka zvedla ruce a vypadala zděšeně. „Já můžu jen...”

Michael ji přerušil. „Jaké má bolesti?”

„Morfium mu skoro nezabírá.“

„Můžete mu dát víc?”

„Větší dávka by ho zabila.“

„Je při smyslech?”

„Střídavě.“

Michael se zadíval na kněze, který mu vylekaně pohled oplácel. „Kolik času mu zbývá?”

„Hodiny. Týdny. Otec William je tady už pět dní.“

„Chci ho vidět.“ Aniž čekal na odpověď, vykročil Michael k dalšímu odpočívadlu a zastavil se u širokých dvoukřídlových dveří. Jimmy se opřel ramenem o zárubeň a smetl ze svého sametového saka kousek žmolku. Michael řekl: „Jimmy, to není správné. On chce zemřít.“

„Tak rozhodl Stevan. Nech to být.“

„A jestliže nemůžu?”

Jimmy pokrčil rameny.

„Nejsem váš nepřítel,” naléhal Michael. „Chci jenom vypadnout.“

Jimmy si prohlížel svůj druhý rukáv. „Vypadnout se dá pouze jedním způsobem a ty to víš. Až starý pán zemře, zemřeš i ty. Buď to, nebo nás přesvědčíš, abychom ti zase důvěřovali.“

„To jsou dva způsoby.“

Jimmy zavrtěl hlavou. „Jedna věc je vypadnout, jedna věc je vrátit se zpátky.“

„Přesvědčit jak?”

Zamžoural jako ještěr. „Zabít tu ženu.“

„Elena je těhotná.“

„Poslyš.“ Jimmy se naklonil blíž. „Chápu, že máš ten zvrácený smysl pro odpovědnost, ale starý pán už dlouho žít nebude.“ Rozmáchlým gestem obsáhl dům, muže dole, pak ztišil hlas. „Stevan to všechno nedokáže udržet pohromadě.

Je slabý, sentimentální. Chybí mu to, co máme my.“ Vyčkal, až Michael sdělení vstřebá, a pokračoval: „Můžeš být mou pravou rukou. Dám ti procenta, volnou ruku na ulici.“

Michael zavrtěl hlavou, ale Jimmy neskončil.

„Lidé si můžou troufnout na mě samotného, ale proti nám dvěma to nikdo riskovat nebude...“

„Nemám zájem.“

„My všichni víme, jaké city k tobě starý pán chová. Ulice to přijme. Muži. Můžeme do toho jít spolu.“

„Je těhotná, Jimmy.“

Jimmy sklopil oči. „To není můj problém.“

„Chci jenom vypadnout.“

„Vypadnout nijak nejde.“

„Nechci tě zabít.“

Jimmy položil ruku na kliku. „Myslíš, že bys to dokázal?“ Otevřel dveře dokořán a ušklíbl se.

A Michael vešel dovnitř navštívit starého pána.

3

Michael vstoupil a Jimmy ho nechal o samotě s umírajícím mužem, který mu skoro zachránil život. Od postele až k vzdálenějším oknům se táhla perská předložka a čtyři a půl metru nad podlahou se zvedal kazetový strop. Žádná z lamp nesvítla a všechny závěsy až na jeden, byly zatažené, takže dovnitř proudilo strašidelně bledé světlo a dotýkalo se židle, lůžka a zesláblého muže na něm. Místnost byla dlouhá, úzká a v přítmí vypadala prázdně. Michael v tom pokoji strávil bezpočtu hodin – dlouhé měsíce od chvíle, kdy starý pán ulehl – ale od jeho poslední návštěvy uplynulo osm dní a změna byla zřejmá jako víko rakve. Pokoj byl nevětraný a přespříliš teplý, páchl rakovinou a bolestí, umírajícím starcem.

Michael přešel místnost, kroky se na dřevě hlasitě rozléhaly a pak ztlumily, když vstoupil na předložku. Pokoj se nezměnil, až na bezmála dvoumetrový kříž, který visel na stěně. Byl vyrobený z hladkého tmavého dřeva a vypadal

hodně staře. Michael ho nikdy dřív neviděl, ale pustil to z hlavy, jakmile se zastavil u úzkého lůžka a pohlédl na jediného muže, kterého kdy miloval. Jehlami zabodnutými pod kůži proudily do žil starce tekutiny. Měl na sobě župan, který mu daroval Michael před osmi lety, a vypadal v něm lehký a slabý jako vyhladovělé dítě. Hlava připomínala umrlčí lebku, kosti příliš napínaly kůži a žíly vystupovaly jako vlákna ve vosku. Kůže kolem očí byla modročerná. Stažené rty obnažily chrup a Michael uvažoval, zda je všudypřítomná bolest natolik zálučná, aby si starce našla i ve spánku.

Dlouho bezradně stál, pak vzal starého pána za ruku, usedl na židli a prohlížel si kříž na stěně. Stařec nebyl nábožensky založený, ale jeho syn se k víře hlásil. Přes své hříchy, a nebylo jich málo, chodil Stevan každý týden na mši jako rozporuplný člověk, který zabředl do sebeklamu. Báł se Boha, ale přitom byl příliš slabý na to, aby obětoval věci, které mu přinášelo násilí, peníze a moc, rozkoše poskytované bledými modelkami a vdovami z lepší společnosti, pro něž byly jeho jméno a přitažlivost příliš podmanivé, než aby se jim dalo odolat. Stevan si užíval své neblahé proslulosti, ale přitom ho trápil nedostatek kajícího otce; to byl podle Michaela důvod, proč byl starý pán dvakrát oživen. Stevan se báł, že jeho zatvrzelý otec přijde do pekla. Michael žasl nad hloubkou takového pokrytectví. Činy s sebou nesly důsledky; za volbu se platilo. Starý pán přesně věděl, kým je, a Michael to věděl také.

Zvedl ze stolku u postele zarámovanou fotografii. Byla pořízena před patnácti lety a byl na ní on spolu se starým pánem. Michaelovi bylo šestnáct, měl široká ramena, ale oblek, který měl na sobě, nedokázal zakrýt jeho hubenost. Opíral se o kapotu auta a smál se s paží starého pána kolem krku. I starý pán se smál. Auto, o něž se opírali, byl dárek k narozeninám: ford GTO 1965, klasika.

Michael položil fotografii tak, aby ji starý pán mohl najít, pak se zvedl a přešel ke stěně s knihami na severní straně pokoje. Police se táhly po celé délce místnosti a obsahovaly sbírku, na níž starý muž pracoval přes třicet let. Oba měli

zálibu v klasicích a mnohé z knih byla první vydání, včetně některých od Hemingwaye, Faulknera a Fitzgeralda. Michael vyndal *Starce a moře* a zase se posadil.

Oknem viděl na řeku a na Queens. Starý pán se v té části města narodil prostitutce, kterou zajímalo jenom shánění peněz a další láhev, kterou si za ně mohla koupit. Celé roky strávil zavřený v suterénním bytě, celé dny ho matka nechávala samotného, nemytého a hladového, dokud se ve věku sedmi let nestal sirotkem. Jednou řekl Michaelovi, že dokud se jejich cesty neprořály, nikdy nepoznal tvrdší dětství, než bylo to jeho. To z nich udělalo rodinu, řekl. Poněvadž nikdo jiný nemohl pochopit tu osamělost, kterou oni oba poznali, ten strach. Tvrdil, že jim to dalo jasnou mysl, že jim to dalo sílu. A Stevan za to Michaela nenáviděl, kvůli tomu, co ho spojovalo s jeho otcem.

Ale Michael si toho vážil nejen proto, že byl jinak ve světě sám, nýbrž i proto, že tyto podobnosti opravdu *představovaly* rozdíl; neboť dokonce ani Stevan nechápal rozměry strádání, které naplňovalo první období života jeho otce. Nevěděl, že jizvy na chodidlech starého pána jsou kousnutí od krys, které mu vlezly do dětské postýlky, ani že chybějící prsty mu umrzly, ještě než zemřela jeho matka. Starý pán o těch věcech mluvil jenom s Michaellem, protože jedině Michael to mohl pochopit. Byl jediný, kdo znal celý jeho příběh, jediná osoba, která věděla, že si starý pán tenhle pokoj vybral kvůli výhledu, aby jeho poslední pozemský pohled padl na místo, odkud se kdysi jednoho krutého dne odplížil. Michael v tom spatřoval nepopiratelnou noblesu. Činžák, který toho člověka málem zabil, stál hned na druhé straně řeky, ale zároveň byl vzdálený celý lidský život.

Slunce se posunulo výš a světlo klouzalo po tváři starého muže. Jeho oči byly tak zapadlé, že Michael nezaregistroval okamžik, kdy se otevřely. V jednu chvíli byly skryté a v příští prostě byly tady, ztrhané, propadlé a podlité krví. „Stevane?“ „To jsem já, Michael.“

Křehký hrudník se zvedal a klesal v přerývaném a zoufalém lapání po dechu a Michael viděl, jak se bolest zakusuje hlouběji. Kůže v koutcích starcových očí se stahovala a obočí

se tlačilo k sobě. „Michael...“ Ústa se mu pohybovala. Něco se zalesklo ve slunci, které se stále ještě dotýkalo jeho krku, a Michael si uvědomil, že stařec pláče. „Prosím...“

Michael odvrátil tvář a bránil se tomu, co se po něm chtělo. Starý pán už celé měsíce žadonil o smrt, tak neodbytná byla bolest. Jenže Stevan to odmítl. Stevan. Jeho syn. A tak stařec trpěl a Michael přihlížel, jak ho nemoc požírá. Týdny se protáhly na měsíce a starý pán žebronil.

Bože, jak žebronil.

Potom, před týdnem, mu Michael pověděl o Eleně. Vysvětlil mu, že život teď pro něj znamená víc než jeho zaměstnání, že chce odejít a žít normálně. Starý pán naslouchal velmi pozorně s očima přetékajícíma bolestí a přikývl tak vehementně, jak to jen tak těžce nemocný člověk mohl dokázat. Řekl, že chápe, jak vzácný má život být. *Vzácný*. Prsty se zaťaly do Michaelovy paže. *Krátký!* A s těmi slovy stále visícími ve vzduchu nad jeho rty, řekl Michaelovi, jak moc ho má rád.

Jako syna.

Prsty zesílily stisk a stařec si Michaela přitáhl blíž.

Rozumíš?

Nato ho přemohl záchvat kašle, a když mohl znovu promluvit, propustil Michaela, aby žil život, jaký si přeje, a požádal ho, aby ho na oplátku zbavil jeho vlastního života. V jeho žádosti nebyla žádná ironie, jen bolest; a teď o to žádal znovu.

„Nemůžu.“

Michael sklonil hlavu, protože tady slova nestačila. Zabil už tolikrát, že tohle by mělo být to nejsnazší. Jemný stisk. Pár vteřin. Jenže si vzpomněl na ten den, kdy ho starý pán našel, s několika řeznými ranami, v boji o život pod mostem ve španělském Harlemu. Řekl, že slyšel o tom divokém chlapci, který žil s bezdomovci, a přišel se přesvědčit na vlastní oči. Chtěl vědět, co je pravdy na tom, co se povídá.

Ze starcových rtů unikl zvuk, ale nebyla to žádná slova, jen utrpení. Michael přišel ujistit Stevana, že nepředstavuje žádnou hrozbu. Nepovedlo se mu to a doufal, že ve starém pánovi najde dost síly, aby zajistil, že se jeho rozkazy budou plnit, dokonce i po jeho smrti. Když však viděl muka v jeho ztýraných očích, pocítil Michael stud. Myslel v první řadě

na sebe a starý pán si zaslouží víc. Michael ho vzal za ruku a pohlédl na jejich společnou fotografii, na níž se opírali o kapotu auta. Starý pán objímal Michaela kolem krku s hlavou zakloněnou dozadu.

Oba se smáli.

Byla to jediná existující fotografie, na níž byli spolu. Starý pán byl neoblomný. *Je příliš nebezpečné mít jich víc*, řekl. *Příliš riskantní*. A fotografie celých sedmnáct let neopustila jeho pokoj. Byla to chvíle uvězněná v čase – čirá radost – a Stevan nenáviděl to, co prozrazovala o náklonnostech otcova srdce. A jeho otec se nekál. Činy a důsledky, volba a její cena.

Michael pohlédl na starcovu tvář. Viděl, jaké to bývalo a jaké je to teď: život, který vedl, a ten, z něhož chtěl odejít. Muka mu zružnila rysy, ale přes bolest a strach viděl Michael duši starého muže a ta se nezměnila.

„Neboj se,“ zašeptal umírající.

Michael ho sotva slyšel a tak se zeptal: „Jste si jistý?“

Stařec beze slova přikývl a Michaelovy prsty pevněji sevřely jeho ruku. „Přijdou si pro mě,“ řekl Michael. „Stevan. Jimmy. Pokusí se mě zabít.“

Potřeboval, aby si starý pán uvědomil, jaké bude mít dopady to, co od něj žádá. Pokud Stevan přijde, Michael ho zabije. V očích starce se zračilo pochopení, ale teprve poté, co pronesl „Zaříd si dobrý život,“ Michael uvěřil, že porozuměl. Starý pán měl v očích tolik smutku, který neměl co dělat s jeho vlastní smrtí. Stevan přijde, ať už bude starý pán žít, nebo zemře.

A Michael ho zabije.

„Věděl jsem...“ Hlas mu selhal a Michael se k němu sklonil blíž. „Věděl jsem, že když tě propustím...“

Michael potlačil výraz zoufalství. Zabil tolik lidí a miloval jich tak málo. „Můžu si ji vzít?“ Zvedl fotografii, která stála u lůžka. Starý pán neodpověděl, ale jeho prsty na pokrývce se pohnuly. Michael vyndal snímek z rámečku a uložil ho do kapsy k tomu druhému. „Elena je těhotná,“ řekl, ale nebylo jasné, zda to starý pán slyšel. Oči se mu zalily slzami a přikývl, jako by Michaela pobízela ke spěchu. Michael ho políbil

na čelo, pak mu položil jednu ruku na prsa a druhou mu zakryl ústa a nos. „Promiňte,“ řekl. Uzavřel starému pánovi přívod vzduchu a přitom ani jeden z nich neuhnul očima. Michael vydával konejšivé zvuky, ale starý pán ani na okamžik nekladl sebemenší odpor, dokonce ani v samotném závěru. Jeho srdce tlouklo trhaně, pak se zastavilo a Michael ucítil pod rukama nával klidu tak nesmírného, že to nemohlo být nic jiného než jeho představa. Narovnal se, linky na monitorech se narovnaly a dole na odpočívadle se rozječel alarm. Zatlačil mrtvému oči a zaslechl hlasy a kroky na schodech.

Starý pán byl mrtev.

A oni přicházeli.

Michael přešel ke knihovně a nespouštěl oči z černého obdélníku, který ještě před pár minutami hostil starcův výtisk Hemingwayovy klasické novely. V prostoru za ním našel dvě devítky, které si tam před třemi měsíci uschoval. Každá měla patnáct střel v zásobníku a jednu v komoře.

Vize.

Prozíravost.

Náhradník za Michaela neměl ani jedno. Vešel dovnitř dveřmi po pravé straně se skloněnou pistolí a na tváři se mu začínal usazovat úsměv. Michael mu dal k dispozici tři kroky a dostatek času, aby viděl, co přijde.

Pak ho střelil do srdce.

V té chvíli už byli v pokoji dva muži, oba ozbrojení. Michael poznal ty dva pěšáky z haly. Jeden řval *hou, hou, hou*, ale oba vběhli se zvednutými zbraněmi. Michael o krok postoupil a během necelé vteřiny je zastřelil. Padli na zem a Michael zaslechl výkřiky na schodišti. Tři muži, možná víc. Se strachem v hlasech. Michael nepromluvil, ale přešel na druhou stranu pokoje a zastavil se asi metr od dveří po levé straně, které zůstávaly zavřené. Na ty, kdo na to nebyli zvyklí, působil strach jako rakovina, takže čas pracoval pro něj, i když ne úplně. Naslouchal krokům na koberci, a jakmile se ve šterbině pode dveřmi objevily boty, prohnal středem dveří dvě střely.

Na podlahu dopadlo tělo a Michael vtrhl na odpočívadlo, kde zastihl tři další muže, dva prchali otočení zády, třetí na něj na útěku mířil pistolí. Jenže k zastřelení člověka nestačí ukazovák. Když někdo střílí dozadu, musí zachovat klid, který rockové hvězdy dokážou jen předstírat. Michael to v sobě měl a Jimmy také.

Z ostatních v domě se k tomu nikdo ani zdaleka nepřiblížil.

Dvě střely prolétly daleko od Michaelova ramene, zatímco on střelce srazil jednou ranou do čela a prošel kolem něj dřív, než dopadl na zem. Zbylí dva muži se zastavili, jeden z nich začal bez rozmyslu střílet, druhý zvedl prázdné ruce. Michael zastřelil toho prvního a nepřestal mířit oběma pistolemi na druhého. Tomu bylo k sedmdesáti, pouliční gangster ze staré školy, kterého si tu drželi jenom ze sentimentality. Teď z něho byl poskok: běhal se vzkazy, vařil. Ruce držel nehybně nad hlavou, ve tváři výraz rezignace. Michael se zastavil jeden schod nad ním a přiložil mu hlaveň tak blízko k líci, že cítil horký kov. „Kde je Jimmy?“

„Pryč. Utekl.“

„Jak je to dlouho?“

„Zrovna teď.“

Michael vrhl pohled na otevřené dveře a náznak města za nimi. Přitiskl muži horký kov k líci. „Jestli lžeš, zabiju tě pomalu.“

„Nelžu.“

„Co ta ošetřovatelka? Ten kněz?“

„Taky.“

„Jsou na výplatní listině?“

Muž přikývl, což znamenalo, že budou držet jazyk za zuby. Michael znovu pohlédl na otevřené dveře. „Máš klíčky od auta?“

Muž vytáhl kroužek s klíči z kapsy kalhot. „Ten navigátor,“ řekl. „Venku vzadu.“

„Je v domě ještě někdo?“

Muž zavrtěl hlavou. Všude visel ve vzduchu pach střelného prachu, šedý opar pod lustrem. Michael hleděl muži upřeně do tváře a připomněl si, že spolu párkrát hovořili. Jmenoval se Donovan. Měl vnoučata.

„Řekni Stevanovi, že jsem skončil.“ Donovan přikývl, ale už v té chvíli si Michael uvědomil, že je to lež. Starý pán zemřel Michaelovou rukou. Po stěnách a po schodišti stékala krev. Ke konci to mělo ještě hodně daleko. Ne po tomhle tom. Michael pokynul pistolí. „Běž.“

Donovan zmizel a Michael se vrátil nahoru. Zastavil se u lůžka a zadíval se na tělesnou schránku muže, kterého zabil. Byl to tvrdý člověk, ale zároveň plný laskavosti k těm, které miloval. Michael si vzpomněl na rozhovor, který spolu měli toho rána, kdy oslavil čtrnácté narozeniny. Od toho dne pod mostem uplynul rok a starý pán chtěl vědět proč.

Proč jsem byl na ulici?

Jo. Starý pán ohrnul rty, nachýlil hlavu. Ostrý kluk. Pohledný. Mohl ses obrátit na úřady. Na kohokoli. Proč si volit tvrdou cestu? Proč v ulicích?

Měl jsem svoje důvody.

Nic víc neřekneš?

V očích starého pána se zračilo veselí, jakýsi druh pýchy.

Ne, pane.

Ať už jsi utíkal před čímkoli, Michaeli, už ti nic nehrozí. To přece víš, ne? Tady ne. Ne se mnou.

To vím.

A přesto mi to neřekneš?

I k tomu mám svoje důvody.

Prohrábl chlapci vlasy a se smíchem řekl: *Muž by měl mít svoje důvody.*

A po celou tu dobu mu Michael nikdy neprozradil, proč si vybral tvrdou cestu. Protože starý pán měl pravdu. Muž by měl mít svoje důvody.

A svá tajemství.

Michael srovnal starému pánovi paže a uhladil mu pokrývku na prsou. Políbil ho na dosud teplou líc a pak na druhou; když se napřímil, pálily ho v očích slzy. Zvedl z nočního stolku Hemingwayovu novelu a pak dlouho stál se sklopenou hlavou. „Byl jste na mě hodný,“ pronesl při odchodu. Knihu si vzal s sebou.

I k tomu měl své důvody.

Na světě existovali lidé, kteří uměli zabítet líp než Michael. Zásah z pušky na vzdálenost větší než tisíc metrů byl nad jeho možnosti a stejně na tom byl s výbušninami, jedy a masovými vraždami všeho druhu. Do branže se dostal tak, že musel bojovat o vlastní život, a v těchto případech šlo vždy o kontakt a bylo to osobní. Týkalo se to jídla, přístřeší a krve v žilách. Na ulici šly lekce rychle za sebou a Michael už jako dítě věděl, že je lepší být krutý než měkký, rychlý než pomalý. Naučil se krást, intrikovat a zraňovat a jeho dar byl naprostý nedostatek mentální slabosti. Jimmy si tento dar jednoduše přivlastnil a zvětšil ho. Vybrousil přirozený sklon k násilí a poté naučil Michaela úspornému pohybu, který byl dodnes uspokojivý.

Michael myslel na Donovana. Starý a šedivý. Bílé strnis-ko na lících. Jimmyho by šokovalo, že ho Michael nechal žít. Jenže Jimmy nebyl jediným Michaelovým učitelem. Byl tu ještě starý pán a právě jeho smrt Michaela poučila o tom, jak si přeje žít. Nikdy během svého pomalého chátrání nelpěl starý pán na penězích, moci či reputaci. Lamentoval, že jeho syn je povrchní. Soužil se kvůli ženám, o něž přišel, a kvůli dcerám, které nikdy neměl. Příliš omezený svět.

Zaříd si slušný život...

Šance, že by Stevan nechal Michaela v klidu odejít, ať už kvůli přání svého otce, nebo aby se vyhnul zkáze, kterou by na jeho hlavu mohl Michael přivolat, byla od počátku mizivá. Ale ať už byla dřív sebenepatrnější, teď nadobro vymizela. Michael zabil jeho otce, a to neměl, a zastřelil šest jeho mužů. Dokud bude Michael naživu, bude Stevan vypadat jako slaboch, takže je nutné Michaela zabít. Ale bylo to také osobní a všechno, co je osobní, je i nepředvídatelné.

Michael se pohyboval rychle. V místnosti ostrahy vyřadil z provozu bezpečnostní kamery vpředu i vzadu a pak odstranil ZIP disky. Stevan bude vědět, kdo to spáchal, ale v Michaelových plánech nebylo místo pro záznamové důkazy. Chtěl z tohoto života pryč a chtěl se z něj dostat načisto.

Michael se prohlédl a objevil rudé stříkance na nohavičích kalhot, na košili a na hřbetech rukou. Normálně by

nikdy neriskoval, že by se objevil na veřejnosti jinak než bez poskvrnky. Převlékl by se, oblečení by nastrkal do pytle, rozebral by pistole a zbavil se jednotlivých kusů všemi možnými rychlými a účinnými způsoby. Stoky. Popelnice. East River. Jenže okolnosti nebyly normální. Nebyl tu žádný plán, chyběl záměr zabít starého pána i vést válku. Celá událost trvala osmdesát vteřin a Michael jednal rychle a jako automat. Stevan byl někde mimo. Jimmy zůstal naživu a Elena byla venku bez ochrany.

Venku Michael nastartoval navigator a vyrazil na jih. Potřeboval se dostat z města a musel s sebou vzít i Elenu. Na okamžik pocítil vinu za to, jak se lži odvíjely jako video-pásek, ale na pravdu bude čas na druhý den.

Šlo o to žít dost dlouho, aby se dala přiznat.

V půli cesty do Tribeky se dostal do silného provozu. Zavolal z mobilu restauraci a chtěl mluvit s Elenou. „Je všechno v pořádku?“ zeptal se.

„Paul je našťvaný.“

„Mám padáka?“

„Záleží ti na tom?“

„Záleží mi na tobě.“ Michael se snažil, aby to znělo lehce. Ale místo reakce zavládlo ticho. Zlobila se a Michael to chápal. „Poslyš, hned tam budu. Nikam nechod.“

„Kam bych chodila?“

„Prostě nevycházej z restaurace.“

Michael ukončil hovor a pokoušel se probít hustým proudem aut. Dral se do jedné úzké mezery za druhou, klaksony vřeštěly, těžké vozy se kolébaly. Dvakrát najel pneumatikami na obrubník a ani jednou tím nic nezískal. Provoz byl jako spleť netrpělivého kovu. Než se dostal do Tribeky, uběhla více než hodina. Dvaasedesát minut od chvíle, kdy zabil starého pána. Michael zaparkoval velké SUV naproti restauraci a zablokoval jím pár vozů. Zkontroloval automobily parkující v úzké ulici a okna. Chodník byl přečpaný chodci. Zastrčil jednu pistoli do přihrádky na rukavice, druhou zasunul pod sako. Počítal, že bude potřebovat dvě minuty, aby dostal Elenu na nějaké klidné místo, a další tři, aby ji odvezl z restaurace. Michael měl peníze. Vytratí se do města a pak ji dostane

pryč. Někam do hor, představoval si. Někam do zeleně. Cítil budoucnost, jako by již nastala, jenže budoucnost umí být prohnaná mrcha. Vypnul motor a hned mu zazvonil mobil. Pohlédl na displej a převzal hovor až po čtvrtém zazvonění.

To číslo znal.

Patřilo Stevanovi.

Cítil neklid, lítost a smutek. Stevan přes všechny své chyby svého otce miloval. „Nazdar, bratře.“

Dlouhou chvíli slyšel Michael jenom dech a dovedl si představit Stevana na druhém konci linky, jeho pěstěné nehty, úzký obličej, tmavé oči s pyšným a ublíženým výrazem. Stevan se choval silácky, ale hluboko uvnitř potřeboval vidět svůj odraz v tvářích jiných mužů; čerpal sílu z jejich strachu a závnosti, vymezoval se spíše jejich vjemy než svými vlastními. Ale jeho otec ho prokoukl a právě proto dával přednost Michaelově společnosti. Starý pán a Michael se znali, neměli o sobě iluze, nevznášeli nepotřebné požadavky. Moc pro ně byla nástrojem, jak si zajistit potravu, přístřeší a bezpečí. Tomu je naučilo jejich dětství.

Vzhled neznamená nic.

Stevan ten rozdíl nikdy nepochopil, nikdy neporozuměl tomu, proč Michael v očích jeho otce tak jasně září; a když se v telefonu ozval jeho hlas, Michael poznal, že roky žárlivosti a nedůvěry se nakonec přetavily v něco temnějšího.

„Přijal tě do rodiny, Michaeli. Neměl jsi nic. Byl jsi nula.“

„Tvůj otec trpěl.“

„Nebylo na tobě, abys to řešil.“

„Miloval jsem ho. Prosil mě o to.“

„Myslíš si, že prosil jenom tebe? Kde se v tobě bere ta arogance? Požádal by uklízečku, někoho neznámého, kohokoli.“

„Udělal jsem jenom to, co jsi ty měl udělat už před měsícem.“

„Smaží se kvůli tobě v pekle.“

„Zemřel tak, jak si zemřít přál.“

„Ty jsi mi ho vzal.“

„Tak to není...“

„Jsi mrtvý, Michaeli. A tvoje holka taky.“

„Nedělej si ze mě nepřítel, bratře. Pořád se z toho ještě můžeme dostat.“

„Mrtvá čubka. Mrtvá, hajzle.“

Není cesty zpátky, pochopil Michael. Mír je nemožný. „Sbohem, Stevane.“

„Vidíš tu restauraci?“

Otázka byla vyřčena tak ostře, že Michael pocítil, jak mu do srdce zajela čepel strachu. Znovu se rozhlédl ulicí. „Kde jsi, Stevane?“

„Myslel sis, že bychom s touhle variantou nepočítali? Opravdu sis myslel, že jenom tak odkráčíš? Ale no tak, bratře.“

Poslední slovo výsměšně zdůraznil.

„Stevane...“

„Původně to bylo připravené pro vás oba, ale já chci, abys viděl, až se to stane.“

„Ne...“

„Prý je těhotná.“

Michael odhodil telefon a trhnutím otevřel dveře. Nohama se dotkl městského chodníku a podařilo se mu uběhnout sedm zoufalých kroků, než restaurace explodovala. Z oken vyšlehly plameny a síla výbuchu ho nadnesla a mrštila jím proti navigátoru. Při následném otřesu zavířil černý kouř a na okamžik zavládlo ticho. Při druhé explozi se rozletěla střecha, načež Michael znovu začal vnímat zvuky a slyšel křik. Plameny se valily ven ve sloupech horka a dýmu. V ulici se srážela auta a na chodníku leželi mrtví a umírající. Kolem slepě proběhl muž v hořícím oděvu a Michael viděl, jak se zhroutil. A plameny se rozburácely do výšky. Olizovaly sousední budovy a Michael si uvědomil, že stojí na nohou.

Elena...

Blížil se k místu s rozmazaným viděním a nataženou rukou zkoušel teplotu. Horko mu ožehlo dlaň na vzdálenost patnácti metrů a jeden z koutků jeho mysli se uzavřel. Nedokázal by snést pohled na její tvář, vybavovat si ji znetvořenou puchýři a spáleninami. Nechal žár, aby se přes něj převalil, vnímal tlačení v ulici, hektický pohyb a klid, mrtvé ticho. V autě, které bylo příliš blízko plamenům, se rozprsklo sklo. Zpoza rohu vyplulo černé escalade a zastavilo. Michael registroval lidi a tváře, šok a strach, zvuk vzdálených sirén. A přestože

mu v mysli čerstvě utkvěla představa mrtvé Eleny, došlo mu, co se chystá dvě vteřiny předtím, než se to skutečně stalo.

Otočil se směrem k escalade, zatímco se stahovala jeho okénka. Stevan seděl vpředu, obličej pod hnědými vlasy protkanými šedí ostrý jako ze skla. Ukazovákem a palcem pravé ruky napodobil střelbu a ze zadního sedadla zahájila palbu automatická zbraň. Michael se vrhl k zemi, převalil se a střely dělaly díry do auta za ním. Lidé křičeli a dav zachvátila panika. K zemi padala těla, zasažená a pak pošlapaná. Do kovu se zarylo několik dalších střel, ale střelba už byla nepřesná a rozptýlená. Michael se zvedl v úkrytu s pistolí v ruce. Během tří vteřin vypálil devět ran. Jeho střely podobaly kov escalade, roztráštěly sklo a na Stevanově tváři se náhle objevil výraz strachu. Bouchl do palubní desky, křikl něco na řidiče. Zasvištěla pneumatika, jak velké vozidlo ostře zatočilo doprava a najelo na obrubník. Michael se řtil za ním, pryč od žáru a výkřiků. Přelézal auta překážející v cestě, cítil, jak mu otřesy skoků po tvrdém dláždění vibrují přes holeně. Sprintoval ze všech sil a držel se v závěsu celý blok, pak se silnice uvolnila a silný motor se rozburácel. Michael se zastavil a prohnal poslední střely zadním sklem. Pochyboval, že by někoho usmrtily – příliš velká vzdálenost, příliš rychlý pohyb – ale dělal mu dobře ten pocit, ta možnost, že měl možná štěstí.

Tak či onak, Stevan byl mrtvý.

Teď nebo později.

Mrtvý.

Michael sledoval, jak auto mizí, a pak si uvědomil, že stojí v městské ulici s tasenou zbraní v ruce a v oblečení od krve. Lidé na něj civěli. Muži v oblecích. Taxíkáři. Nějaká žena v černých šatech.

S otevřenými ústy.

Zírá.

Michael sklonil pistoli. „Eleno?“

Stála uprostřed rozpoutaného chaosu, otřesená a zmatená. V pravé ruce jí visel papírový sáček. Byl bílý, nahoře pomačkaný. Přejížděla očima z pistole na Michaelův obličej. Byla

bledá, hebké vlasy zcuchané náhlým závanem větru. Lidé kolem ní začali ustupovat. Několik se jich otočilo a utíkalo pryč. Přinejmenším jeden člověk ťukal do mobilu.

„Michaeli?“

Celou svou bytostí ji chtěl popadnout a už nikdy ji nepustit. Chtěl ji zaštitit před následným otřesem z toho, co se právě stalo. Před následky. Způsob jejího života, jak ho dosud znal, se měl změnit. Ale nejvíc ze všeho ji chtěl držet, dát najevo pocit úlevy a lásky. Místo toho ji popadl za zápěstí tvrdými, nelítostnými prsty.

„Musíme vypadnout,“ řekl.

„Ty jsi střílel na to auto...“

„Musíme teď hned vypadnout.“

Táhl ji s sebou po ulici a zastrkával zbraň z dohledu. Několik kolemstojících sebralo odvahu a začalo volat o pomoc. Křehká žena na protějším chodníku ukázala prstem a řekla: „Zastavte ho. Zastavte toho muže.“

„Michaeli, co se to k čertu děje?“

„Musíme vypadnout.“

„To už jsi říkal.“ Elena se mu chtěla vytrhnout, ale Michael nepovolil. Dal se do klusu a napůl ji táhl za sebou. „To bolí,“ protestovala, ale i tentokrát to ignoroval. Sirény už byly blízko. Vpředu nad linií střech se převaloval kouř, ulice se hemžily vyděšenými lidmi. „Kam jdeme? Michaeli...“ Když zahnuhli za roh, ztichla. Restaurace před nimi teď byla v jednom plameni. „To je...?“

„Je.“

Na zemi leželi lidé, krváceli z ran od střepin a roztržitého skla. Popálení. Zasažení střelami. Mnozí tupě bez hnutí stáli. Jiní se hrabali v troskách a snažili se pomoci raněným. Elena se rozplakala.

„Ale Paul...“

„Je mrtvý.“

„A ostatní?“

„Mrtví.“

„Ach, Bože.“ Elena se zapotácěla, když uviděla první zuhelnatělé tělo, z trupu se kouřilo v místech, kde dosud hořela

látka. Minuli ženu, která měla kulkou roztříštěnou nohu pod kolenem. Michael táhl Elenu sutinami. Znovu se zapotácela a málem přepadla dopředu, než ji Michael zachytil.

„Co se to děje?“ Byla v šoku a pokoušela se v tom, co kolem viděla, najít nějaký smysl. „Kde jsi vzal ten oblek?“

„Už tam budeme.“

O dva bloky dál vyrazilo zpoza rohu s kvílením pneumatik policejní auto. Následoval hasičský vůz. Michael otevřel dveře navigatoru a strčil Elenu dovnitř.

„Nedotýkej se mě.“ Oči měla doširoka rozevřené, ale skelné. Mihotal se v nich jas plamenů, který dosahoval až sem. Michael jí kolem pasu zacvakl bezpečnostní pás.

„To jsem já,“ řekl. „Nic se ti nestalo.“

„Nesahej na mě.“

Michael obešel vůz a usedl za volant. Nastartoval a pomalu se rozjel. Pneumatiky drtily sklo a rozbité cihly. Elena vedle něj hleděla na zničenou ulici, prázdné oči lidí a krácející zraněné. Michael jedním okem sledoval blížící se policejní vůz. Ploužil se ještě půl bloku a zrychlil, když se silnice konečně uvolnila.

Všude vládl chaos.

Nikdo jim nevěnoval větší pozornost.

Ujel další dva bloky a dějiště zůstalo vzadu. Plameny zůstaly skryté za budovami a černý dým se rozptýlil do oparu. Na Hudson Street zahrnul Michael k jihu a pak zamířil na západ na Chambers. Elena mlčela. Na Michaela ani nepohlédla. „Eleno,“ řekl.

Mířil vozem k jihu, kolem Ground Zero a jachetního přístavu North Cove. V Battery Park City zajel k obrubníku a dlouhou chvíli seděl bez hnutí. Vyslovil její jméno, ale ona si ho nevšímala. Michael zhodnotil provoz kolem, pak vytáhl jednu pistoli z přihrádky na rukavice a druhou vyndal zpod saka. Beze slova je rozebral a otřel; pak vyndal z kapsy dva ZIP disky a vystoupil z auta. Když kráčel ke břehu řeky, cítil v zádech Eleniny oči. Všechno to mrštil daleko do řeky. Když byl zpátky v autě, zeptal se: „Jsi v pořádku?“

„Vhodil jsi právě do vody zbraň?“

„Přesněji řečeno dvě.“

„Dvě zbraně.“

„Ano.“

Elena přikývla a její prsty mačkaly bílý papírový sáček, který držela na klíně. Nebyl velký, a když uhladila záhyby, všiml si Michael, že pochází z lékárny dva bloky od restaurace. Zvedla sáček a zase ho nechala klesnout. „Bylo mi špatně,“ řekla a znovu sáček uhladila. „Ranní nevolnost.“ Dvěma prsty si rychlým pohybem otřela vláhu z očí a Michael věděl, že je v šoku. „Jinak bych byla v té restauraci.“

Třesoucími se prsty si hladila břicho a Michael mohl číst její myšlenky, jako kdyby visely ve vzduchu mezi nimi.

Nebýt toho dítěte...

Zvedla ruce a její prázdné dlaně obsahovaly řadu otázek. Auto. Požár. Pistole. „O co tady jde, Michaeli?“

Věděl, že potřebuje znát pravdu. Pro své bezpečí, ze spousty důvodů. Jenže jak jí mohl říct, že dítě, které nosí, patří lháři? Že její kolegové zemřeli kvůli ní? Že ona zůstává terčem? Jak mohl Michael říct ženě, kterou miluje, že před obědem zabil sedm lidí? Pátrala v jeho obličejí, vylekaná, a když váhal, padl jí zrak na jeho košili.

„Eleno...“

Dotkla se tmavé skvrny na bílé látce a objížděla ji prstem. „Je to...“

„Poslouchej mě...“

„Je to krev?“

Pak si ho prohlédla, opravdu důkladně prohlédla. Spatřila podobné skvrny na jeho kalhotách, na hřbetech jeho rukou. „Budu zvracet.“ Zlomila se v pase, kůže jí zežloutla do barvy staré kosti. Michael vztáhl ruku, ale Elena ucukla, jednou rukou rozepnula bezpečnostní pás a druhou zašátrala po dveřích. Ty se rozletěly a Elena se vyhrnula ven na ulici, na sluncem spálený trávník, který se táhl k řece. Podařilo se jí ujít asi deset kroků a pak klesla na kolena. Když se Michael pokusil přiblížit, řekla: „Nechod sem.“

Díval se, jak zvrací do hnědé trávy, a byl tak rozrušený, že když mu zazvonil telefon, sotva ho slyšel. Vytrhl ho z kapsy, a když uviděl číslo, pocítil, že se svět skoro zastavil. Málem hovor nepřijal, ale pak si to rozmyslel. Otočil se zády

k Eleně, sebral všechno své sebeovládání a řekl: „Jsi mrtvý muž, Stevane.“

„Teď je na řadě tvůj bratr.“

Michaela polilo horko na zátylku. Ucítil řeku. Pohlédl na Elenu a svět kolem znehybněl. „Nemám bratra,“ řekl.

„Ale máš.“

Telefon oněměl. Michael zamrkal a vybavil se mu obraz.

Jeho bratr.

Jako duch.

5

V HORÁCH SEVERNÍ KAROLÍNY PŘED TŘIADVACETI LETY

V opuštěné chodbě bylo chladno. Šedivé světlo. Špína a suť. Chlapci, který tudy běžel, bylo devět. Byl hubený, špatně padnoucí oblečení na něm viselo jako na strašákovi. Slzy mu nakreslily ve špíně pod očima půlměsíce a pak putovaly zbarvené dobřela k jeho bradě, krku a propadlým místům za ušima. Při běhu se kolem chlapce míhala okna, ale on si nevšímal sněhu venku, nejasných obrysů hory a siluet jiných dětí. Utíkal, sotva popadal dech a nenáviděl se, že brečí jako holka.

Zdrhej, Juliane...

Dech ho v hrdle řezal jako sklo.

Zdrhej...

Doběhl k místu, kde se chodba dělila a vklopýtl do té vlevo, která byla temnější, páchla hnilobou, plísni a zmrzlou půdou. Pod nohama mu křupalo rozbité sklo a rty se mu opět pohnuly.

Klacky a kameny...

Nevěděl, že mluví nahlas. Cítil nával krve, praskání vysušeného linolea, které se mu lámalo pod nohama. Odvážil se ohlédnout, botou zakopl o rozbitou dlaždici a kotník se mu ohnul, jako by byl z lepenky. Klopýtl a narazil na okenní parapet, který mu strhl kůži z předloktí.

Klacky...

Julian vzlykl bolestí.

Kameny...

Za sebou uslyšel kovové dunění a vzdálené hlasy. Zastavil se v nejnižší části prohnílého schodiště. Z třetího podlaží se rozlévalo světlo, nějakým rozbitým oknem přilétla hrst sněhu. Pomýšlel na to, že vyleze nahoru, ale byl příliš slabý, poraněný kotník vysílal ostrí bolesti vzhůru do nohy.

Ať jsem jako Michael, modlil se.

Zvuk kročejů za ním. Julian vytřeštil oči.

Ať jsem silný.

Z hrdla mu uniklo další vzlyknutí a Julian prchal před zvukem jejich kroků, hlukem, který dělali, když rozráželi dveře a mlátili do kovových trubek na tvrdých betonových zdech.

Prosím, Bože...

Julian se vrhl do nějakých dveří. Poraněný kotník nevydržel a on znovu upadl a za očima mu vybuchla bolest jako záblesk vzníceného střelného prachu. Otřel si rukávem obličej, protože kdyby viděli, že pláče, bylo by to horší.

Desetkrát horší.

Tisíckrát.

Zvedl se a kolem něj se dozadu propadaly místnosti; letmé pohledy na holé rámy postelí a polámané židle, šatní skříně, z nichž čouhala stará ramínka a plesnivé oblečení. Dopotácel se do další chodby. Dech ho dál řezal v hrdle, nedostávalo se mu vzduchu. Za ním se ozvalo vlčí zavytí a pak další. Hledal, kam by se schoval, ale chodbou za ním se rozlehl výkřik: „Tamhle je!“

Julian se ohlédl a spatřil vysoká okna osvětlená padajícím sněhem, pak špinavé tváře a ruce, těla ztracená ve tmě, mizerné oblečení. Vyrazili ze stínů, pět kluků v trysku. Tentokrát vykřikl a oni zrychlili, starší kluci, velcí, kteří stokrát prokázali svou krutost sterým strašným způsobem. Jejich chodidla práskala v chodbě jako výstřely z brokovnice a Julian s pláčem utíkal, napůl oslepený, vzlykající a zahnaný.

Dopadli ho na konci budovy. Julian narazil na kapsu chladného těžkého vzduchu, za níž byly kovové dveře a tlustý řetěz; když se otočil s rukama nahoře a otevřenými dlaněmi, mrštili

jím na dveře a povalili ho na zem. Jednou zachrastil velkým řetězem, ale odtrhli mu od něj prsty a převrátili ho na záda. Pak se chechtali, plivali na něj a ucítil zápach gumy, když mu čísi bota rozmáčkla nos, z něhož vytryskla jasná, horká krev.

„Ať to na něm tentokrát není vidět.“ Hlas bez tváře nad špinavými džíny. „Ne do obličejů.“

Julian vykřikl. „Michaeli!“

„Tvůj bratr tu není, aby tě zachránil, ty hajzlíku.“

Julian ten hlas znal. „Hennessey. Počkej...“

Ale Hennessey nepočkal. Sklonil se, měděné vlasy ve spórem světle matné, oči úzké a temné, zajel prsty Julianovi do vlasů, přitlačil a odíral lebku menšího chlapce o beton, vytočil mu hlavu, takže přišla na řadu Juliana levá tvář teď přimáčkнутá na špinavou podlahu. „Řekni to.“

Jeho ústa foukla Julianovi do ucha proud horkého dechu. Julian zakoulel očima, viděl ruměnc na Hennesseyově kůži, chomáčky světlých chloupků na jeho rtu, posedlé, nemilosrdné oči. „Ne.“

Hennessey přitlačil, rty se dotýkal Juliana ucha, vousky světlé a jemné jako pavoučí síť. „Řekni to.“

„Prosím...“

„Hennessey je král Železného domu.“ Julian se rozplakal, ale výsledkem bylo jen to, že Hennessey ještě víc přitvrdil. Opřel se tak, až se Julianovi roztrhla kůže na líci. „Hennessey je král. Ne Michael. Řekni to. Hennessey je král Železného domu. Michael je srab...“

„Ne.“

„Michael je srab. Řekni to.“

„Prosím...“

„Cože?“ Hennessey uhodil Julianovou hlavou do podlahy a pak vstal. „Prosím co?“ Všech pět se jich tyčilo nad Julianem. Hennesseyovi přeletěl přes rty úsměv a v očích se mu znovu objevil záblesk posedlosti. „Prosím co, ty hajzle.“

„Prosím, počkej.“

Ale oni ho ignorovali. Hennessey se krátce zasmál a řekl: „Kluci.“ A dali se do toho nohama. Kopali Juliana, dokud se nepřestal hýbat, pak se k němu sklonili a řekli mu, co udělají. Julian se stočil do klubíčka, ale nebylo to k ničemu. Ruce si na-

šly jeho nohy, jeho vlasy. Tahali, až se mu studený vzduch dostal na kůži a pak ho nahého vyhodili oknem. Dopadl na záda do závěje pod kovovou desku přišroubovanou ke kamenné zdi. Sníh zalepil nápis na desce, ale Julian ta slova znal.

*Vejdi, dítě, a neznej jinou bázeň
než bázeň před Bohem*

Za oknem bylo slyšet smích, bledé obličej se tiskly na sklo a pak to bylo pryč. Julian se dotkl krvácejícího nosu a díval se na zbarvený sníh na svých nehtech. Vyplivl do závěje krev, a když se pokoušel zvednout, otřel se rukou o něco tvrdého a ostrého, o starý nůž zapadlý ve sněhu. Prohlížel si napůl uhnílou rukojeť a dvacet centimetrů rezavého kovu. Přitiskl si čepel naplocho k líci a pak sevřel rukojeť, až ho rozbolely prsty. „Michaeli,“ plakal.

Ale jeho bratr se neukázal.

Julian pohlédl k nebi, na bílé špendlíkové hlavičky hvězd.

Sníh jako slzy.

Tak chladný...

Padá.

Limuzína se plazila vzhůru horskou silnicí lemovanou sněhovou břečkou a popraskaným asfaltem. Jemný silniční štěrk pokrýval nátěr auta drsnou vrstvičkou vířenou pneumatikami, které na černé zledovatělé silnici v horách Severní Karolíny v nadmořské výšce dvanáct set metrů vypadaly nepatřičně. Vzduch venku byl chladný, světlo nevýrazné. Nic jiného nebylo na úbočí hory v pohybu, žádný provoz, žádné poletující listí, jenom těžký, mokrá poprašek, který se sypal z nízké oblohy. Žena na zadním sedadle se nedívala na okolní srázy, rozlehlé otevřené prostory, kde země prostě zmizela. Zavřela oči, dokud auto zase nezajelo pod stromy a zavrať nepominula. Pak hleděla do lesa, na sníh, který ležel mezi holými kmeny. Zapálila si cigaretu a řidičovy oči v zrcátku se zvedly.

„Nezačínám zase kouřit,“ řekla.

Řidič rychle uhnul očima. „Jistěže ne.“

„Je to jenom pro dnešek.“

„Ovšem.“ Vlasy měl po vojensku krátce zastřižené, ale žena si všimla, že mu začínají šedivět. Šíjí mu protínaly záhyby a límeček jeho košile v kontrastu s černým sakem svítil běleji než sníh. Otočila snubním prstenem na prstu a vtáhla do plic kouř, který pálil. Už po hodině cesty z Charlotte padla první vločka. Řidič dvakrát navrhl, aby se vrátili, ale ona pokaždé odmítla. Dnes je ten pravý den, řekla. A teď byli tady, sami na kraji světa.

Řidič věnoval své spolucestující dlouhý pohled. Měla průsvitnou kůži a zelené oči, zlaté vlasy, které se jí vlnily na ramenou. Bylo jí sotva pětadvacet; příliš mladá na takové bohatství a takovou moc.

„Přijedeme pozdě,“ podotkla.

„Počkají na vás.“

„Ano.“ Zapálila si další cigaretu. „Předpokládám, že ano.“

Sníh houstl a auto míjelo a objíždělo převisy tichých skal. Objevovaly se další cigarety, přeměňovaly se v popel a žena přemýšlela o tom, proč je tady, vysoko v zamrzlých horách. Uvažovala, proč sem přijela. „Zastavte.“ Zhoupla se na sedadle dopředu a přitiskla si dlaň na žaludek. Řidič váhal. „Zastavte.“

Řidič zpomalil a zastavil. Žena prudce otevřela těžké dveře do padajícího sněhu a vystoupila. Břečka a sůl jí ničily drahé boty. Tři kroky ji donesly ke kraji lesa. Předklonila se.

„Madam? Jste v pořádku?“

Sníh jí ve vlasech a na jemné hedvábné blůzce roztál do perliček; když se nakonec narovnala, přejela si hřbetem ruky po líci. Cítila na kůži čistý chladný vzduch, nevolnost ji přešla. Obrátila se a spatřila řidiče stát před autem s jednou rukou na horkém kovu. Přikývl. „Je to velký den,“ řekl, jako by porozuměl.

„Ano.“

„Byl bych také nervózní.“

Nevyvracela mu jeho omyl.

„Jste připravená?“ zeptal se.

Pohlédla k mokrému plátnu nebe, na kostry stromů se

zakřivenými pažemi a miliony pokroucených prstů. „Je tu takový klid.“

„Podržím vám dveře.“

„Takový chlad.“

Bylo už po čtvrté, když limuzína začala pomalu sjíždět dolů. Silnice se vinula do úzkého údolí s městečkem v jeho středu, které nebylo víc než shluk nízkých budov. Abigail Vaneová netvrdila, že to tady zná, ale věděla, jak to bude vypadat: chátrající nemovitosti, bary s vinylovými stoličkami a větrem ošlehaní lidé. Na obou koncích Hlavní třídy bude čerpací stanice, uprostřed dragstór. Bylo to malé město, světýlko na temném okraji hor, a ona věděla, že kdyby jeli ještě půl dne, narazili by na stovku přesně takových. Severní Karolína. Tennessee. Georgia. Městečka a lidé, kteří snili o jiných místech. Auto vjelo na Hlavní třídu a Abigail pozorovala průběh barů a drsné muže s ohnutými šijemi. „Brzy?“ zeptala se.

„Ano.“

Na druhém konci města se silnice zúžila a řidič zahnul doprava na pás bídě prohrnuté staré vozovky. Ve sněhu stálo chátrající sloupoví a na druhé straně dlouhého pole spěchala černá řeka. „To je ono,“ řekl řidič a žena se naklonila dopředu.

Ze dna údolí se zvedala budova ústavu. Byla trojpodlažní, s dlouhými křídly, které se táhly do obou stran hlavní stavby, postavená z cihel a kamene. Jedno křídlo bylo úplně tmavé, s řadou prázdných oken, z nichž některá byla zatlučená prkny. Ze zbytku stavby se linulo světlo a dotýkalo se menších budov a pustého dvora. Mezi budovami se pohybovaly sehnuté postavy. Spíš postavičky. Děti. Jakýsi chlapec se zastavil a otočil. Rysy jeho obličeje se ztrácely za padajícím sněhem. Žena natáhla krk, ale řidič zavrtěl hlavou. „Příliš malý,“ řekl.

Příjezdová cesta se stáčela kolem dvora a řidič zastavil v místě, odkud vedlo široké schodiště k přístřešku nad vchodem. Dveře se otevřely a ven vyšel muž. Nad ním byla do betonu vyrytá písmena.

*Domov pro chlapce v Iron Mountain
Útočiště a kázeň od roku 1895*

Žena zírala na písmena, dokud se řidič na sedadle neotočil. Obličej mu stáhly vrásky a pod šedivějícími vlasy svítily tvrdé oči. „Jste připravená?“

„Dejte mi chvílku.“

Srdce jí tlouklo příliš rychle, ruce se jí sotva znatelně chvěly. Řidič se domníval, že rozumí, vystoupil z auta a postavil se u dveří na její straně. Kývl muži nahoře na zápraží, ale žádný z nich nepromluvil. Po několika minutách Abigail Vaneová zaťukala prstenem na okénko. Dveře se otevřely a řidič ji vzal za ruku.

„Madam.“

„Děkuji vám, Jessupe.“ Vystoupila a on pustil její prsty. Vzala na vědomí drolicí se betonové schody, rez na železném zábradlí. Pohledem přelétla k vysoké strmé linii střechy a pak na tu část budovy, která zchátrala. Okna se táhla ve třech řadách. Všimla si prasklin ve skle a chybějících tabulí, omšelych prken se zatlučenými hřebíky.

„Paní Vaneová.“ Po schodech seběhl drobnými krůčky muž s kulatými rameny. Měl hezké, velmi jasné oči a velký ohryzek. Řídké vlasy si sčesával nad úhlednýma ušima a usmíval se bílými zoubky. „Jsme tak potěšeni, že jste přijela. Jmenuji se Andrew Flint. Řekla vám o mně vaše asistentka? Po vši té korespondenci a telefonátech mám pocit, že ji znám.“

Přijala jeho ruku, úzkou a studenou. „Pane Flinte.“ Její hlas zůstal neutrální, stejný, jaký používala před tisícovkami žadatelů o finanční příspěví, na tisícovkách akcí. Stejný tón používala při setkání s posledními dvěma guvernéry, s prezidentem, se stovkou různých výkonných ředitelů. Pevně mu stiskla ruku, pak uvolnila prsty a čekala, až si uvědomí, že by i on měl její ruku pustit.

Flint vrhl pohled na prázdnou limuzínu. „Váš manžel?“

Sáhla si na knoflík na blůze. „Senátor je zaneprázdněn jinde.“

„Ale my jsme doufali...“ Flint se přiměl k úsměvu. „Nevadí. Jste tady vy a to je také vzrušující.“ Nervózním gestem, které zahrnovalo sníh i stmívající se oblohu, rozhodil ruce. „Nepůjdeme dovnitř?“

V půli schodů se zastavil. Na dvůr padl soumrak a děti,

kteřé tu zůstávaly, bylo v šeru vidět jen nezřetelně. Scéna na ni působila depresivně: tolik opuštěných dětí. Ale dnešek bude jiný. Pro dva bratry, pomyslela si, bude dnešek začátkem něčeho báječného. „Obdrželi jste náš dar?“

„Ano, paní Vaneová. Ovšem.“ Flint se znovu uklonil a zamnul si ruce. „Jak vidíte, máme ho nač použít.“ Máchl rukou a Abigail sledovala směr jeho pohledu. Do chumelenice se táhlo nepoužívané křídlo sirotčince a vypadalo jako opuštěná loď, mohutná a rozbitá na nějakém nehostinném pobřeží. Za jedním oknem zahlédla pohyb, záblesk něčeho bílého, který dvakrát blikl a zmizel.

„Používá se to křídlo vůbec?“ zeptala se.

„Proboha, ne. Je v žalostném stavu.“

„Měla jsem dojem, že tam někoho vidím.“

Zavrtěl hlavou. „Možná nějaký pták. Nebo toulavá kočka. Podle všeho si tam umějí najít cestu. Je to velmi nebezpečné místo. Chlapci mají přísně zakázáno...“

Vystoupila na horní schod. „Ráda bych se s nimi setkala.“

Flint propletl prsty, a když promluvil, musel hledat slova. „Obávám se, že to nebude možné.“

„Ten dar představoval pět milionů dolarů. To by mělo umožnit spoustu věcí.“

„Ano. To si samozřejmě uvědomuji. Jenže...“ Stále váhal, natahoval krk, aby viděl na budovu za sebou. Váhal, jako kdyby čekal, že ho někdo zachrání. „Věc se má tak. Zdá se, že je nemůžeme najít.“

„Vám se ztratili dva chlapci?“

„Ach... Jenom na chvíli.“

„Stává se to často?“

„Ne. Ne. Ovšemže ne.“

„Doufala jsem, že se s nimi hned setkám.“

„Určitě se co nevidět objeví. Chlapci, vždyť to znáte. Pravedpodobně někde venku...“

„Někde venku?“ Probodla ho očima.

„Víte...“

Nervózně se zasmál.

„... někde si hrají.“

Michael běžel se zatátými pěstmi opuštěnou chodbou a vrhal pohledy nalevo i napravo. Nad ním se zvedala okna vysoká jako dveře, ale on nevěnoval pozornost sněhu venku ani svému odrazu ve skle. Julian byl pryč už hodinu a to nikdy neudělal. Zůstával v jejich pokoji ve třetím podlaží, zůstával na jejich chodbě nebo jinde blízko Michaela. A když byl Michael pryč, což se stávalo, držel se těch pár kamarádů, které měl. Poněvadž Julian nebyl hloupý. Věděl, že je slabý. A slabost vedla k týrání.

Týrání Juliana bylo jednou z Hennesseyových her, snad proto, že jemu a jeho přátelům chyběla odvaha začít si přímo s Michaellem. Zkusili to jednou a odnesli to zlámanými prsty a vyraženými zuby. Pět na jednoho a Michael s nimi zametl, jako by na tom nezáleželo, kolik ran schytal a jak krvácel. Když se Michael pral, vydával z hrdla zvuky jako zvíře v kleci. Rval se, jak by se asi rval Tarzan. Proto k němu mladší chlapci vzhlíželi, zatímco starší mu šli z cesty, protože Michael zahnaný do kouta se choval tak divoce a zuřivě, že si někteří ze starších chlapců mysleli, že je doopravdy blázen. Ale tak to nebylo. Neexistovalo nic kromě času tráveného v Železném domě. S časem nešlo dělat nic. Jen ho ubíjet. Tohle místo bylo peklo a jeho bratr měl na zádech namalovaný terč. Měl Michael na vybranou?

„Juliane!“

Volal bratra jménem a to se odráželo ozvěnou ve zmrzlém prostoru. Michael se vrátil ze služby v kuchyni a jeden kluk na chodbě mu řekl, že Julian je pryč. Vytáhli si ho ze skupiny chlapců a odvěkli do prázdného křídla. Řekl, že se Hennessey smál, když páčil prkna ze zatlučených dveří a tvrdě Juliana nakopl, aby ho přiměl k běhu. Bylo jich pět, řekl kluk. Dali mu dvouminutový náskok a pak šli po něm.

To bylo před hodinou.

A tak Michael běžel. Volal jméno svého bratra, a když se zvuk vracel zpátky sám, volal znovu.

Chladná slova.

Kouř na rtech.

Flint zavedl Abigail do malé ložnice ve druhém podlaží. „Tohle je naše jediné zařízení pro hosty,“ omlouval se. „Můžete se osvěžit. Odpočinout si. Chlapci se brzy ukážou.“

„Děkuji vám, pane Flinte.“

Chystal se odejít, ale pak se zarazil. „Můžu se vás na něco zeptat?“

„Pokud je to nutné.“

„Proč zrovna tyhle chlapce?“

„Ptáte se kvůli jejich věku?“

„A protože jeden z nich je tak neduživý.“ Flintovy oči hleděly laskavě, ale zmateně. „Je to hodně neobvyklé.“

„A vás by zajímalo, jestli na tom mám nějaký zvláštní zájem.“

„Moje zvědavost je zcela přirozená.“

Abigail přistoupila k oknu a pozorovala sníh. „Je jim deset a devět, že? Nalezenci?“

„Nalezení v korytě potoka hned za hranicí Tennessee. Pětašedesát kilometrů vzdušnou čarou, dvojnásobek po tamějších cestách. Byl konec listopadu, bylo hodně chladno, když dva lovci zaslechli pláč v zadní části jedné kotliny. Potok byl přes půl metru široký, ale rychlý. Julian byl částečně ponořený a oba byli napůl zmrzlí. Je zázrak, že to oba přežili, ale především Julian. Je to slabé dítě – drobek, jak by asi řekla moje babička. Lovci je odnesli zabalené do svých košil. Jinak by určitě zemřeli. Chybělo pár minut. Nebo méně laskaví cizí lidé.“

„Jak byli v té době staří?“

„Nejsme si úplně jistí. Julian byl novorozenec, pravděpodobně měl pár týdnů. Michael byl starší. Doktor určil jeho stáří zhruba na deset měsíců, třebaže mohl být i mladší. Julian se zcela určitě narodil předčasně. Předpokládáme, že měli společnou matku, takže...“

„Předčasně?“

„Přinejmenším o měsíc.“

„O měsíc.“ Abigail cítila, že se jí kalí zrak, ale chvíli trvalo, než z toho Flint začal být nesvůj.

„Paní Vaneová?“

„Vyrostla jsem v sirotčinci, pane Flinte. Byl to nevelký ústav, ještě ubožejší než tenhle. Studený, tvrdý a nemilosrdný.“ Odvrátila se od okna s jednou dlaní nastavenou, aby na ni dopadala trocha světla. „Umíte si představit, že chovám jisté sympatie...“

„Ano. Ano. Ovšem.“

„Adoptovali mě v deseti a mou devítiletou sestru nikoli.“ V jejím pohledu na Flinta nebyla ani špetka slabosti. „I ona byla neduživá, jako Julian, a kvůli tomu v sirotčinci zůstala. Já jsem odjela domů s milující rodinou a o čtyři měsíce později onemocněla sestra zápalem plic. Zemřela sama v tom hrozném místě.“

„Chápu.“

„Opravdu?“

„Nu, rád bych si to myslel...“

„Dobře jsem se vdala, pane Flinte, a mám natolik dobré postavení, abych zabránila podobné tragédii. Hledala jsem právě takové děti, jako jsou tihle chlapci. Starší. Nechtěné. Svou sestru zpátky nepřivedu, ale doufám, že najdu alespoň trochu úlevy. Nový život pro ty chlapce a možná pro sebe. Uspokojuje to vaši zvědavost?“

„Nechtěl jsem se nijak nepatříčně vtírat.“

„Chci se s nimi setkat, pane Flinte.“

„Ovšem.“

„Najděte je, prosím.“

Julian měl své úkryty pro případ nouze. Opuštěnou studnu v lese, prostor pod kaplí, do něž se dalo zalézt. Kdysi objevil puklinu v žule, kudy řeka vytékala na dolní pláň. Nejdřív se muselo prolézt úzkou štěrbinou hlavou napřed, ale už po metru se jeskyně rozšířila a mohl se natáhnout s hlavou na třicet centimetrů od mokré černé skály. Jeskyně byla studená a temná a jednou z ní vylezl pokrytý pijavicemi; ale čím horší vše pro Juliana bylo, tím hlouběji zalézal. Hlouběji do světa. Hlouběji do své mysli.

Michael ho našel v suterénu.

To místo bylo bludiště tmavých a zaprášených místností – celých tuctů, možná jich byla stovka – ale za ty roky prošel

Michael všemi chodbami a otevřel každé dveře. Objevil řadu skříněk se složkami staršími než osmdesát let; chodbu plnou převázaných balíků novin shnilých na kaši; starou ošetřovnu; plesnivé komory plné uskladněných knih, obvazů a plynových masek. Objevil krabice skleněných injekčních stříkaček, židle s koženými pouty a svěrací kazajky s hnědými skvrnami. Některé místnosti měly ocelové dveře; v jiných byly okovy zapuštěné do betonových zdí. Jednou vešel do místnosti v jižním rohu a k zemi ho srazila záplava netopýrů, kteří si našli průchod v uhníleém místě základů. Stropy v suterénu byly nízké. Světla tu moc nebylo.

Když Julian poprvé zmizel, našel ho Michael v kotelně schouleného v těsném prostoru za horkým kovem s koleny přitisknutými k hrudi a zády tvrdě přitlačenými k cihlové zdi.

Bylo mu tehdy šest a byl zbitý do krve.

Před třemi lety.

Michael podlezl nějaké potrubí, pak se protáhl pásem tmy k místu, kde pod zdeformovanými dveřmi pronikalo modré světlo a žár kotle. Zaslechl, jak jeho bratr zpívá tlumeným hlasem; když dveře otevřel, opřelo se do něho horko. Kotel zaplňoval celou místnost, bylo vidět modrý plamen v jeho vnitřku, ven se dralo vlhké vedro. Julian byl vmáčkнутý do úzké mezery za ohřívačem vody, záda měl nahrbená, pažemi si objímal kolena. Byl bez bot, kolébal se v úzkém prostoru, trup měl holý, rudý a umazaný, vlasy mokré, až se z nich kouřilo.

Hlavu nezvedl.

„Juliane?“ Michael se vmáčkl za ohřívač. „Jsi v pořádku?“ Julian zavrtěl hlavou a Michael viděl nové podlitiny a čerstvé odřeniny. Položil bratrovi ruku na rameno a pak se posadil; Julian dlouho mlčel. Když promluvil, hlas měl zlomený.

„Pamatuješ si, když jsme byli malí? Starého Dredge?“

Michael musel pátrat v paměti. „Ten údržbář?“

„Spával v tom pokojíku na konci chodby.“

Julian naklonil hlavu a Michael si vzpomněl. Dredge měl nevelký pokoj se skládacím lehátkem a chladničkou. Na stěnách míval plakáty s nahotinkami a v ledniče chlast. Byl starý a shrbený a Julian se ho kupodivu nebál. „Co je s ním?“

„Víš, že chodím sem dolů.“ Julian to řekl, jako kdyby o tom Michael neměl potuchy. „Pomáhal mi, když jsem to potřeboval. Schovával jsem se tady, a když mě tu starší kluci hledali, byl na ně zlý. Hrozil jim tou svou holí, mluvil jako blázen, až měla většina kluků strach jenom pomyslet na to, že by přišli sem dolů. Nebyl doopravdy zlý, ale chtěl mi pomoci. Byl to můj přítel. Když to bylo zlé, vyprávěl mi. Tvrdil, že tady dole jsou skryté dveře, kouzelné. Mhouřil oči, když o nich mluvil, ale přísahal, že tu jsou. Najdi tu správnou stěnu, říkával mi. Když je zle, najdi tu správnou stěnu, správně na ni zaťukej a dveře se ti otevrou.“

„Sluneční svit a stříbrné schody...“

„Říkal jsem ti o tom?“ zeptal se Julian.

„Dveře do lepšího světa. Zapomněl jsem, ale jo. Říkal jsi mi o tom.“ Michael si vybavil staříka, jeho vráscitou kůži a krví podlité oči, pach alkoholu a cigaret. Zmizel přede dvěma roky. Zřejmě ho vyhodili, hádal Michael. Vyhodili ho, protože byl blázen nebo špinavý nebo obojí. „To je jenom povídačka, Juliane. Jenom bláznivý stařík.“

„Jo. Bláznivý, hm?“ Julian se nevesele zasmál. A když si podepřel rukama bradu, viděl Michael odřené klouby, krvavé šmouhy a pořezanou kůži.

Jeho bratr tady dole oťukával stěny...

„Co se stalo, Juliane?“

Pokrčil rameny. „Pokoušeli se mě vyhodit nahého ven. Pokoušeli se mě vyhodit, ale já jsem se bránil.“ Popotáhl. „Sebrali mi boty.“

Michael si bratra prohlížel a uvědomil si, že kůži nemá červenou od horka, ale od chladu; a že to, co má ve vlasech, není pot, ale roztátý sníh. Pak si všiml ještě další věci. „To nejsou tvoje kalhoty.“

Julian ho ignoroval. „Zamkli všechny dveře kromě hlavního vchodu. Chtěli, abych musel přijít předem, kolem všech těch lidí. Mysleli si, že to bude sranda, ale já jsem je doběhl. Dostal jsem se sem tamtudy, kudy se sem dostávají netopýři. Víš? Správně, Michaeli. Přes místnost netopýřů.“

Teď to Michaelovi došlo. Viděl svého bratra, jak běží sněhem, nahý a prochladlý, pak se souká otvorem ve shnilém

dřevě a zborčené podlaze po hlavě mezi všechny ty netopýry, všechno to neřádstvo. „To nejsou tvoje kalhoty, Juliane.“

Kalhoty byly ztvrdlé svinstvem a příliš velké na jeho úzký pas. Vypadaly, jako vyhrabané z jedné z těch plesnivých krabic, které zaneřádily podlahu suterénu, mužské kalhoty, staré a flekaté, na manžetách roztřepené. Julian jezdil prsty po ztvrdlé látce na kolenou a jeho oči znenadání ztratily veškerý výraz. „Proč bych nosil cizí kalhoty?“

Pohled na jeho obličej byl tak povědomý, tupé oči, které se odmítaly zaostřit, otevřená ústa a náznak šílenství.

Odpoutal se ode všeho.

Třebaže Michael ten pohled nenáviděl, chápal až příliš dobře, proč se jeho bratr takhle tváří tak často. Julian byl na každém kroku obětí šikany a celé měsíce byl na zhroucení, tak vylekaný a bledý, se zapadlýma očima, takže se pořádně nenajedl ani nevyspal; a když se spánek dostavil, neúprosne sny opakovaly muka, jimiž procházel během dne. Nejhorší chvíle nastala předevířem v noci, když se Julian s kňučením v hrdle skulil z postele a po bradě mu tekly stříbřité sliny. Vmáčkl se do kouta, svinul se do pevného klubka se stejně povislými ústy, stejnýma očima plnýma noční můry. Trvalo dlouhé minuty, než ho odtamtud dostal, a když ho konečně znovu uložil do postele, zůstal Julian nervózní, duchem nepřítomný a vyčerpáný. Když se pokoušel o vysvětlení, jeho slova se lámala.

Ve tmě se věci mění. Děsí mě to.

Věci se mění jak?

Budeš si myslet, že jsem blázen.

Nebudu.

Přísahěj.

Ježíšmarjá, Juliane.

Viš, jak vypadá svíčka, než ji zapálíš, čistá, hladká a pěkná. Jak dává smysl, když se na ni díváš. Jako by právě tak měla vypadat.

No jo.

Ale pak ji zapálíš a ona taje a kape, bortí se a zoškliví. No, někdy cítím, že je to tak, když se zhasne. Že je všechno špatně.

Tomu nerozumím.

Je to, jako by ve tmě všechno tálo. Jako by tma byla plamen a svět vosk.

Svět není svíčka, Juliane.

Ale jak to můžeš vědět, když ho nevidíš?

Proč pláčeš?

Jak to vůbec někdo může vědět?

Už jenom takový nápad Michaela rozzlobil. Co má být, že je jeho bratr měkký? „Kdo ti to udělal, Juliane? Hennessey?“

„A Billy Walker.“ Julian se znovu rozplakal. Tekly mu lesklé, umazané slzy. Hlasitě popotáhl a utřel si špínu předloktím.

„Kdo ještě?“ chtěl vědět Michael.

„Georgie-boy Nichols. Chase Johnson. A ten blbec z pasťáku.“

„Ten ze severní Georgie? Ten velký?“

„Ronnie Saints.“ Julian přikývl.

„Těch pět?“

„Jo.“

Michael se zlobil ještě víc. Z žáru kotle mu vyvstávaly na kůži kapky potu. „Musíš se bránit, Juliane. Když to jednou uděláš, dají ti pokoj.“

„Jenže já nejsem jako ty.“

„Prostě jim ukaž, že se nebojíš.“

„Mrzí mě to, Michaeli.“

„Neříkej, že tě to mrzí...“

„Nezlob se, prosím tě...“

„Já se nezlobím.“

„Mrzí mě to, Michaeli.“

Julian si zakryl oči předloktím a Michael seděl dlouho se sklopenou hlavou. „Musíš s tím přestat, Juliane.“

„Přestat s čím?“ Velké oči pohlédly vzhůru. Úzké hrdlo ztěžka polklo.

„Přestat v jednom kuse bloumat sem a tam.“ Michael ta slova nenáviděl. „Přestat si pro sebe zpívat a vypadat ztraceně. Přestat utíkat, když tě honí. Neuhybat...“

„Michaeli...“

„Nebýt takový srab.“

Julian odvrátil pohled.

„Nedělám to naschvál. Prosím tě, neříkej to, Michaeli.“

Ale Michael už měl těch starostí a rvaček dost. „Prostě jdi do pokoje, Juliane. Přijdu za tebou později.“

„Kam jdeš?“

„Vyřídít to sám.“ Štouchl ramenem do chatrných dveří a zmizel tak rychle, že mu unikl dotčený výraz v bratrově tváři, zářící slzy a rozhodnost. Neviděl, jak se Julianovi chvějí ruce, když se zvedá, jak zpoza zad vytahuje nůž a stále pevněji ho svírá v pěsti

„Dobře, Michaeli.“

Jeho bratr byl pryč.

„Dobře.“

Julian zíral na nůž, pak na své hubené paže a ptačí hrudník. Neměl svaly jako Michael, neměl jeho široká ramena ani naběhlé modré žíly, které vystupovaly na bratrových pažích. Neměl ty pronikavé oči, neměl rovné zuby, neměl jeho pevnost. Měl příliš bledou pleť a plíce, které při běhu pálily; ale jeho slabost sahala ještě hlouběji. Pod jeho žebry se skrývalo jakési nevyrovnané místo a část jeho já nenáviděla Michaela za to, že on takové měkké místo uvnitř nemá. Ta nenávisť někdy bývala strašná, tak silná, že hrozilo, že se mu ukáže v obličejí, jindy úplně mizela nahrazená láskou, že si ji Julian připomínal jen jako nějaký sen.

Julian dlouho stál, ponížený a zahanbený, v očích se mu leskly slzy. V hlavě se mu převalovaly vzpomínky na tisíce drobných křivd: posměch a týrání, Hennesseyovo plivnutí do tváře, kalhoty starého údržbáře a pachuč netopýřího trusu v ústech. A vybavovaly se mu i velké křivdy, bolest, strach a odpor k sobě samému. Zklamání v bratrových očích. To ho tížilo ze všeho nejvíc. Julian si utřel nudli pod nosem a přemítal, jak může svého bratra zároveň milovat i nenávidět. Oba city byly tak silné.

Láska.

Nenávisť.

Julian chtěl stát pevně na nohou. Chtěl, aby mu lidé na chodbě říkali ahoj, a ne aby mu ubližovali jen proto, že mohli. Kdyby byl jako Michael, mohlo by to tak být, a tak se Julian rozhodl, že takový bude. Jako Michael. Ale když

přistoupil ke dveřím, zraněný kotník se mu podvrtl a on upadl tak nenadále obličejem na beton tak silně, až se ozval zvuk připomínající prasknutí dřeva. Nůž mu se zařinčením vypadl z ruky a Julian se ve špíně schoulil do klubíčka, osamělý a poraněný a přál si být v kůži svého bratra.

Michael...

Juliana bolela hlava, jako by mu praskla kost nad očima, jako by mu do štěrbin v ní někdo vrazil něco ostrého a horkého. Zakryl si tvář dlaněmi a plakal. Když otevřel oči, uviděl na podlaze čepel se skvrnami rzi. Prsty se chopily rukojeti a kov skřípal, když se Julian postavil na všechny čtyři. Hlava se mu na krku kývala, vidění měl rozmazané. Slyšel podivný zvuk, který mu vycházel z hrdla, obličej se mu zkrivil, když něco v jeho hlavě skleněně luplo. Když se zvedl, připadal si jiný, měl závrať a cítil se mimo, nohy mu ztěžkly. Kymácel se, zatímco svět kolem se vymaňoval z šedi, a když se mu zrak projasnil, zaslechl zvuk kloubů, ťukajících do zdi, tvrdé údery kosti, přičemž jakási zasutá část jeho mysli říkala: *To bolí...*

Ale ta bolest patřila nějakému jinému chlapci.

Nesmíš být takový srab, řekl ten chlapec a Julianovy nohy zaskřípaly na zčernalé podlaze. Rukou nahmatl zábradlí vedoucí vzhůru a vydal se po schodech kolem suterénní kuchyně, kde se vzduch sytil pachy slazeného čaje, tučného masa, bílého chleba a náhražkou másla. Julian vystoupal po dalším křídle schodiště, pak zahrnul doleva směrem k jídelně, kde už se začínali scházet chlapci. Překlopýtal kolem dveří, zastavil se u dalších prázdných schodů a pustil se dlouhou chodbou s nožem pevně přitisknutým k noze. Minul pár dalších chlapců a částečně si uvědomoval, jak hrozně vypadá, špinavý, kulhající a zraněný. Chlapci civěli na jeho pohmožděniny, na ztrouchnivělé kalhoty, naběhlou bouli nad šílenýma očima. Když zahlédli nůž, uhnuli mu z cesty a přitiskli se zády k hrubě omítnutým stěnám. Ale Julian si nevšímal jejich soucitných či posměšných pohledů a ignoroval ojedinelou laskavou otázku.

Ne, řekl chlapec Julianovým hlasem. *Žádnou pomoc nepotřebujeme.*

Hennesseye našel samotného na záchodcích v prvním podlaží na konci severní chodby. Stál u mušle, a když se dveře zhoupnutím zavřely, otočil se a nevěřícně se ušklíbl. „Ježíši,“ řekl Hennessey, pak se zase obrátil a spláchl. Záchod páchl špatně zamířenou močí a dezinfekcí. Ze stropu svítila bílá chladná světla v kovových klecích. Julian skrýval nůž za zády. Hennessey si odplivl na podlahu a přistoupil blíž, pihi na jeho nose vypadaly jako stříkance bláta.

„Nebojím se tě,“ řekl Julian.

Hennessey byl vysoký a rozložitý, oči pod rudými vlasy měl kalně hnědé. Hřbety jeho rukou pokrývaly bledé chloupky a pravou stranu jeho úsměvu hyzdil jediný zkažený zub. Vrhla na Juliana pohled a znovu se zasmál. „Podívej se na sebe. Holčičí svaly zaťaté. Ono se to na nás škaredí.“ Mávl prsty, našpulil ústa a řekl: „Óóó.“

Julian nachýlil hlavu, temnými očima hleděl bezvýrazně před sebe. „Nejsem srab.“

„Jo.“ Hennessey ho tvrdě odstrčil a prodral se kolem něj. „Jsi.“

„To odvoláš.“

„Nebo co?“

Hennessey se ani neotočil. Jednu ruku už měl na dveřích, když mu nůž zajel ze strany do krku. Vklouzl do něj s křupnutím a Julian o krok couvl, když ten velký kluk padl k zemi a tloukl sebou s oběma rukama na hrdle, koulel očima, až mu bylo vidět bělmo. Jedna ruka se zvedla, mokrá a zakrvácená, s roztaženými prsty. Viděl krev a jeho zmatek se změnil ve strach. „Juliane...“

V té chvíli to v místě, kde se obvykle shromažďoval všechen Julianův strach, vřelo strašlivým zadostiučiněním, ale jakýsi hlas kdesi v hloubce vykřikl, že to není správné. Říkal, aby zavolal dospělé. Sehnal pomoc.

Drž hubu, srabe.

Ta slova zvonila Julianovi v hlavě tak silně, až ho rozkymácela na jeho zdravé noze.

Taková zášť.

Tak hlasitá.

Julian upadl na dveře kabinky, proletěl dovnitř a na zádech ucítil chladný a tvrdý porcelán. Když sebou Hennesseyovy nohy dvakrát trhly a znehybněly, chytil se za hlavu. Bolest za očima byla hrozná, jako kdyby se něco utrhlo. Sevřel si hlavu silněji a místnost se naklonila, změnila se v cosi cizího, žádný úhel nebyl na svém místě, gravitace působila do stran. Julian si pustil hlavu a vyvlekl se z kabinky, zoufalý, trpící a zmatený.

„Michaeli?“

Tentokrát to byl jeho hlas, tichý, v jeho vlastním hrdle. Hennessey ležel natažený na dlaždicích, nůž mu trčel jako nějaká podivná, nepatřičná věc z hrdla mezi prsty; kolem něj se rozlévala červená tekutina a spolu s ní i prázdnota v Julianově hlavě. Sepjal zkrvavené ruce a zamžikal, když se trochu slepily, a pak je zase oddělil se zvukem připomínajícím plast sundávaný z masa. Vzhlédl k bílým světlům nahore a stejně jasným zrcadlům. Dlaždice podlahy byly černé a bílé, nevelké obdélníky s rudým přílivem, který se valil spárami mezi nimi.

„Michaeli?“

Ticho.

„Michaeli?“

A jako kdyby třetí pokus byl kouzelný. Dveře se otevřely a on byl tady, jeho bratr, který po celý Julianův život dělal věci správně. Ztěžka oddechoval, byl zpocený a Julian věděl, že bratr běžel. Julian se pokusil promluvit, ale v hlavě měl vatu a v ústech plastelínu. Zvedl rudé ruce, mrkal a Michael několik dlouhých vteřin nehnutě stál, oči mu přelétaly z Hennesseye k bratrovi, z bratra na obě strany chodby a zase dovnitř. Zavřel dveře, udělal dlouhý krok, aby překročil tělo, a Julian se skoro rozplakal úlevou, že ho tady vidí. Dá to do pořádku. Všechno to napraví.

Michaelovy ruce našly Julianova ramena. Pohyboval ústy a formoval slova, jenže Julian jim vůbec nerozuměl. Mrkal a přikyvoval a očima přejížděl z Michaela na nohy zkroucené na podlaze. Všechno bylo špatně, zvuk valící se mu do uší, pachů zvratků v krku. Michael ho přivedl k umývadlu a přitom nepřestával mluvit. Pomohl Julianovi omýt

si ruce a paže. Namočil papírový ručník a jemně mateřsky otřel bratrovi z obličeje kapičky krve. A po celou tu dobu se díval Julianovi do očí. Ústa se mu pohybovala, a když Julian nereagoval, opakoval znovu to, co řekl, tentokrát důrazněji a pomaleji. „Rozumíš?“

Zvuk přicházel jako z dlouhého tunelu. Julian cítil, že hýbá hlavou a Michael řekl, že je to v pořádku, a pak zase něco řekl. Nedávalo to smysl, ale Julian ta slova slyšel. „Udělal jsem to já.“ Michaelova tvář byla pár centimetrů od Julianovy. Bratr si poklepal na hrud. „Udělal jsem to já. Rozumíš?“

Julian se s otevřenou pusou naklonil dopředu. Michael vrhl kvapný pohled na dveře, pak se sehnul a vytáhl Hennesseyovi nůž z krku. Ozval se přitom mokrá zvuk a Michael nůž podržel, aby ho Julian viděl. „Udělal jsem to já. Hennessey ti ubližoval a já jsem to udělal. Jasný?“ Julian zíral. „To, co přijde, zvládneš,“ řekl Michael. „Juliane? Rozumíš? Ubližoval ti. Já jsem přišel. Já jsem to udělal.“

„Ty jsi to udělal...“ Nejasná slova. Nedocházela mu. Julian cítil, že mu padá hlava a klesají víčka.

„Ano. Já.“ Michael pohlédl na zavřené dveře. „Někdo tě zahlédl s nožem. Přijdou sem. Musím odtud. Já jsem to udělal. Řekni to.“

„Hennessey mi ubližoval.“ Odmlka. „Ty jsi to udělal.“

„Dobře, Juliane, dobře.“

Pak krátce bratra objal, otevřel dveře a byl pryč, se zakrácenými prsty, s nožem v ruce.

Julian pohlédl na Hennesseye a viděl pohaslé oči. Ustoupil, zamrkal a už tu byli lidé. Křičeli a motali se kolem, velké ruce na Hennesseyově hrdle, na jeho očích. Ucho přiložené k jeho ústům. Julian spatřil Flinta a další dospělé. Když se ho vyptávali, pořád mžoural.

Pohlédl k otevřeným dveřím.

A udělal to, co mu řekl Michael.

Abigail stála u okna úzkého pokoje, venku temnělo nebe, sníh stále volně poletoval ve větru. Na skle se tvořila námraza a všechno bylo vlhké a studené: nábytek, její oblečení, její